Tom Phillips és Mark Cutshall

ÉBREDÉSI *jelek*

A HÉTKÖZNAPI EMBEREK CSENDESEN, ÉSZREVÉTLENÜL ÉLNEK, MÍGNEM...

Az egyik nagy gyülekezet pásztora 45 másik környékbeli pásztorral egy imakonferencián vesz részt Portlandben (Oregon, USA). Pünkösdi lévén tudatában van a felekezete és a környék konzervatívabb baptista gyülekezetei között feszülő ellenségeskedésnek.

Úrvacsora után az egyik pásztor, akit ő nem ismer, így szól a csoporthoz: – Szeretném megvallani nektek ma este, hogy a portlandi konzervatív baptistáktól vagyok, és bocsánatot kérek a jelenlévő pünkösdi testvéreimtől. Úgy érzem, hogy a városban miénk volt a főszerep a Szent Szellem megszomorításában. Megtisztelőnek tartanám, ha ide állna egy pünkösdi testvér az úrvacsorai asztalhoz velem.

Csak néhány pillanat telik el, és máris ott áll az egyik pünkösdi pásztor mellette. Ez az ismeretlen ember őszinte alázattal szólal meg: – Nem csak elfogadom ezt a bocsánatkérést, hanem én magam is bocsánatot kérek a pünkösdiekben tapasztalható arrogancia és büszkeség miatt, ami általában felsőbbrendű hozzáállást sugároz. A történtek összehozták a két férfit, barátok lettek, és elkezdtek szerda délelőttönként együtt imádkozni.[1]

Filadelfiában (Pennsylvania, USA) 120 pásztor jött össze egy hasonló hétvégére az Urat dicsérni és imádkozni. Az első két nap során jó néhány afro-amerikai pásztor ment oda az alkalom vezetőjéhez ezzel a kéréssel: – Beszélni kell a rasszizmusról.

– Mi nem kezdeményezünk semmit, – hangzott a válasz az egyik szervezőtől – mert nem akarunk irányítani. A Szent Szellem indítására imádkozunk mindenért.

Az esti összejövetelen előre hívták az úrvacsorai asztalhoz azokat a pásztorokat, akik késznek érezték magukat. Minden további felszólítás nélkül az egyik ázsiai pásztor a székéből felállt, arcra esett, és így kiáltott: – Istenem, kérlek bocsásd meg a fekete testvéreim ellen elkövetett rasszista bűnömet! Azonnal előre jött egy tucat afro-amerikai pásztor, és körülvették a férfit. Megölelték, és elkezdtek imádkozni vele. Egyszer csak egyikük oldalra csúszik a térdén. Fejét lehajtva elkezd suttogni: – Istenem, kérlek bocsásd meg az ázsiai testvéreim ellen elkövetett rasszista bűnömet!

Az Úrvacsora órákig eltartott. Másnap reggel a pásztorok azt mondták, hogy ez volt Filadelfiában a legnagyobb áttörés az elmúlt száz évben.[2]

Ez a cikk azért íródott, hogy a kedves Olvasó közelebb kerüljön az Úrhoz. Egy új szellemi megmozduláshoz egy-egy lépéssel közelebb kerülve kibontakozik a valóság: Isten néhány megtört, alázatos embert használ fel abban, hogy másokat - sokszor egész városokat, sőt nemzeteket – magához vonjon.

Isten, a Legfelsőbb Evangélista, legnagyobb vágya mindig is az volt, hogy az ember személyesen ismerje meg őt. Napjainkban a tökéletes akarata és tökéletlen népe közötti szakadék elkerülhetetlen történelmi következményeket von magával.

Már túl régóta rozsdásodik a csatorna – te és én –, amelyet Isten a világ fennmaradó részének elérésére szánt. A csövek eldugultak. Megelégedtünk az életünkkel, tudatában annak, hogy a dolgok nem egészen mennek jól, de túl lusták voltunk a változtatáshoz.

Megtisztulás szükséges ahhoz, hogy a Szent Szellem kiáradhasson nemzetünk, gyülekezetünk és a mi életünkben. Az első rozsdafoltok már elkezdtek leválni az életünkről. Az emberek bűnbánata, bűnvallása és Krisztushoz fordulása a Szent Szellem munkájának kezdeti gyümölcse, ami elvezethet bennünket az Egyesült Államok utóbbi 130 esztendejének első nagy szellemi ébredéséhez.

MI TÖRTÉNIK VILÁGUNKKAL?

Amit napjainkban Amerikában láthatunk – imádság, megvallás, új szellemi éhség –, több, mint csupán repedés a sötétség vastag takaróján. Isten újból munkálkodik; a sötétséget nem eloszlatja, hanem széthasítja.

Városainkban a keresztyének egyre nagyobb odaszánással imádkoznak, valamint egyre inkább Istenben bíznak és az Ő szavát akarják meghallani.

A közösségekben elhangzó személyes és testületi bűnvallások beindítják az Isten bocsánata után való őszinte vágyakozást, ami pedig a keresztyének közötti megbékéléshez és hiteles imádathoz vezet.

A Szent Szellem természetfeletti, emberi eszköztárral megmagyarázhatatlan működését a személyes megtörtség és engedelmességre, Isten szolgálatára megújult akarat külső kifejezése előzi meg. Napjainkban ilyen megmozdulások tapasztalhatók országunk több pontján.

Akár hiszünk benne, hogy már a küszöbön áll egy nagy erejű szellemi ébredés, akár csupán, mint halvány reménnyel kecsegtető eshetőségként látjuk ugyanezt, nehéz figyelmen kívül hagyni, Isten hogyan vonja magához az egyházat, az egyház pedig hogyan mutatja be Krisztust másoknak.

Amikor egy országban a sötétség már elviselhetetlen mértékben rombol, egyedül Isten tudja megadni azt, ami visszavezeti az embereket az életre. Ide tartozik a megbocsátás, elfogadás és szeretet felőli bizonyosság, Isten imádatának öröme, és a szent élethez való visszatérés. Amikor Isten ébredést hoz egy ország életébe, öt dologhoz vezeti népét vissza:

1. A Szentírás tekintélyéhez.
2. A keresztközpontúsághoz.
3. A személyes áhítat és szentség megerősödéséhez.
4. Kirobbanó bizonyságtételhez és tanítványsághoz.
5. Az egyének szellemi átalakulásából eredő közösségi/társadalmi változásokhoz.

Vajon ha ezek közül egy vagy több tényező embrionális állapotban már jelen van, nemzetünk közelebb áll az ébredéshez?

Ezt a kérdést nem szabad feltenni. Lehetetlen Isten Szellemének bármilyen munkáját megjósolni - akár még káros is lehet. Annyira lekötheti figyelmünket a "mikor" kérdése, hogy nem tudjuk értékelni Isten szeretetének ébredés során közölt megnyilvánulásit. Isten eddig háromszor látogatta meg népünket nemzeti szinten; ezekben - és az Igében is - láthatjuk, hogy az Ő következetes jelleme, áldása működött.

HÁROM LEHETSÉGES AKADÁLY

Noha Isten mindenható, az országunkban kibontakozó ébredés idejekorán kifulladhat. Akadállyá válhatnak azok a szemé-

lyek, akik a hagyományos vallási keretekből kilépő minden szokatlan jelenség hatására megkeményítik magukat. Azok a hívő emberek is akadályozhatják a Szent Szellem eme munkáját, akik nem mernek szembesülni a saját bűnös, berozsdásodott lényükkel kapcsolatos szomorú igazsággal, amin csak egyetlen módon lehet változtatni: ha bevalljuk, hogy bűnünk korróziója meggátolja a Szent Szellem kiáradását. Lehetséges tehát, hogy nem is a másik személy az ébredés akadálya. Jóhiszemű keresztyének – akár még te és én is – olyan mértékig ellenállhatnak, csak nehogy sebezhetővé váljanak Isten kezében, hogy ezzel akár meg is akadályozhatják a Szent Szellem munkáját, és így akár az ébredést is.

A következő kérdéseket kell feltennünk:

„Részt kívánok venni a Szent Szellem országunkban végzett különleges munkájában?"

„Vágyom, hogy Isten bűnbocsánatot és gyógyulást hozzon országunkba – hiszen ezt csak Ő teheti meg?"

Ha mindkét kérdésre igennel válaszoltál, ha mélyebb szellemi életre vágysz, akkor készülj fel rá, hogy két jól megkülönböztethető, ellentétes erőt fogsz megtapasztalni. Az egyik Isten természetfeletti vágyakozásából fakad, hogy nemzetünket magához vonhassa. A másik a mi tökéletlen természetünk, amely az „én"-t akarja előtérbe helyezni. Ebben a defektes, emberi bensőben lakoznak az ébredés potenciális ellenségei. Csupán saját szívedet kell megvizsgálnod ahhoz, hogy a személyes megújulás és a valódi nemzeti ébredés gátját álló három akadályozó tényezőt megismerd.

- Az első ilyen akadály éppen annyira alapvető dolog, mint az Isten megismerése iránti vágyunk: a megértés szüksége.

Az ébredés egy nem végiggondolható titok; a Szent Szellem olyan működése, amely megtapasztalható istenfélelemmel, megvizsgálható a Szentírás egyértelmű útmutatása alapján, majd a dicsőséget az kapja, akinek az egyedül jár: Isten.

- Az egyén és a nemzet ébredésének második lehetséges akadálya az el nem fogadástól és elutasítástól való félelem.
- A harmadik akadály lehet az apátia.

Az apátia két formában jelenhet meg: a Szent Szellem természetfeletti munkájával folyamatosan, lépésről-lépésre megismerkedünk, vagy nyíltan kimutatjuk érdektelenségünket Isten különleges tevékenységével kapcsolatban. Az első fajta alattomos kényelemben közelít, ami szellemi unalmat, fáradtságot eredményez. A második nyíltan nem vesz tudomást arról, ami egyébként egyértelmű.

FELKÉSZÜLÉS A SZEMÉLYES ÉBREDÉSRE

Egyikünk sem tud ébredést csinálni, de mindegyikőnk fel tud készülni a személyes meglátogatásra néhány nagyon alapvető kérdés megválaszolásával, mint ezt a Spirit of Revival (Az ébredés Szelleme) c. magazin bemutatja (1995. március; 37–39.o.) Tekintsd ezt egy fajta személyes szív-leltárnak – a saját szívedének.

Mielőtt elolvasnád a kérdéseket, fogadd meg ezt a néhány egyszerű javaslatot:

- Mondd el a Zsoltáros imádságát: „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!" (Zsoltárok 139:24–25).
- Legyél teljesen őszinte a válaszadásban.
- Lépj egyetértésre Istennel minden szükséggel kapcsolatban, amelyet kinyilatkoztat az életed felől. Vallj meg minden bűnt, és legyél hajlandó azokat jóvátenni és elhagyni.
- Dicsérd Istent megbocsátó és megtisztító kegyelméért.
- Újítsd meg elmédet, és építsd fel újra életedet az Isten Igéjén való elmélkedés és az Ige gyakorlati alkalmazása által.
- Időközönként nézd át ezeket a kérdéseket, hogy érzékeny maradhass az életedben mutatkozó szükségek iránt, és folyamatos ébredésben lehessen részed.

Valódi üdvösség (2 Korinthus 5:17)

Megtörtént-e az életemben valaha, hogy…

1. őszintén megbántam bűneimet?
2. egyedül Jézus Krisztusba vetettem bizalmamat, hogy üdvösséget adjon nekem?
3. teljesen megadtam magamat Jézus Krisztusnak, az életem Mesterének és Urának?

Isten Igéje (Zsoltárok 119:97,140)

1. Szeretem olvasni Isten Igéjét? Szeretek azon elmélkedni?
2. Következetes és tartalmas-e az Istennel négyszemközt eltöltött időm?
3. A gyakorlatban alkalmazom-e Isten Igéjét a mindennapi életemben?

Alázat (Ézsaiás 57:15)

1. Gyorsan felismerem és megvallom bűneimet, ha vétkezem?
2. Könnyen belátom mások előtt, ha nincs igazam?
3. Örvendezem, amikor másokat megdicsérnek és elismernek, de az én teljesítményemet észre sem veszik?
4. Mindenki mást nagyobbnak tartok magamnál?

Engedelmesség (Zsidók 13:17)

1. Következetesen engedelmeskedem Istennek abban, amiről tudom, hogy elvárja tőlem?
2. Következetesen engedelmeskedem a földi hatóságoknak, akiket Isten helyezett fölém (azoknak, akik nem állnak ellentétben Isten erkölcsi törvényével)?

Tiszta szív (1 János 1:9)

1. Konkrétan vallom-e meg bűneimet?
2. Tartok-e bűnelszámoltató beszélgetéseket Istennel (megvallom és elhagyom-e, amit megmutat?)
3. Hajlandó vagyok Istenért minden bűnömet feladni?

Tiszta lelkiismeret (Cselekedetek 24:16)

1. Következetesen keresem azok megbocsátását, akik ellen vétettem?
2. Mindenki felé tiszta a lelkiismeretem? (Ki tudom mondani őszintén, hogy „Nincsen senki, aki ellen ha vétettem, vagy, akit ha megbántottam, ne mentem volna vissza bocsánatot kérni és elrendezni”?

Értékrend (Máté 6:33)

1. Alátámasztja-e az időbeosztásom, hogy Isten az első az életemben?
2. Alátámasztja-e pénztárcám, hogy Isten az első az életemben?
3. Az Istennel való kapcsolat után a családommal való kapcsolatom a legfontosabb?

Értékek (Kolossé 3:12)

1. Azt szeretem, amit Isten szeret, és azt útálom, amit Isten utál?
2. Nagyra értékelem azokat a dolgokat, amelyek Istennek tetszenek (pl. adakozás, bizonyságtétel a Krisztust nem ismerők felé, az Ige tanulmányozása, imádkozás, segítés és szolgálat másoknak stb.)?
3. Más személyek és az örök értékek vannak céljaim középpontjában?

Áldozat (Filippi 3:7)

1. Hajlandó vagyok-e bármit feláldozni, ami ahhoz szükséges, hogy meglássam Isten munkáját az életemben és a gyülekezetemben (idő, kényelem, hírnév, élvezetek stb.)?

2. Életemet jellemzi-e a Krisztus ügyéért, az igazságért és jogosságért vállalt valódi áldozat?

A Szent Szellem vezetése (Galata 5:22–26)

1. Engedem-e Jézus Krisztusnak, hogy életem minden területének Ura legyen?
2. Engedem-e, hogy a Szent Szellem minden nap betöltse életemet?
3. Van-e folyamatos bizonyítéka a Szellem gyümölcsének az életemben?

Első szeretet (Filippi 1:21,23)

1. Még mindig legalább annyira szeretem Jézust, mint eddig?
2. Izgalomba hoz-e jelenléte, betölt-e öröme és békessége, folyamatosan Ő az életem célja?

Motivációk (Cselekedetek 5:29)

1. Az életemmel kapcsolatban Isten véleménye vagy mások véleménye érdekel jobban?
2. Ugyanannyit imádkoznék, olvasnám a Bibliát és szolgálnék mások felé, ha Istenen kívül senki más nem venné ezeket észre?
3. Jobban érdekel-e, hogy Isten előtt legyek kedves, mint az, hogy mások mennyire fogadnak el és értékelnek?

Erkölcsi tisztaság (Efézus 5:3–4)

1. Távol tartom-e magam olyan könyvektől, újságoktól vagy egyéb szórakoztató dolgoktól, amely szennyes fantáziálásra, tisztátalan gondolatokra vezet?
2. Viselkedésem, beszédem tiszta és feddhetetlen?

Megbocsátás (Kolossé 3:12–13)

1. Keresem-e a konfliktusok rendezésének lehetőségét amilyen hamar csak lehetséges?
2. Gyorsan megbocsátok mindenkinek, aki ellenem vétkezik vagy engem megbánt?

Érzékenység (Máté 5:23–24)

1. Érzékeny vagyok-e a Szent Szellem szavára?
2. Gyorsan, alázatosan és engedelmesen reagálok-e a Szent Szellem indítására?

Evangélizáció (Lukács 24:46–48)

1. Szívemen vannak-e azok, akik nem ismerik Jézus Krisztust?
2. Következetes vagyok-e bizonyságtételemben?

Ima (1 Timóteus 2:1)

1. Hűségesen imádkozom-e mások szükségeiért?
2. Célratörően, buzgón és kitartóan imádkozom-e saját, gyülekezetem és nemzetem ébredéséért?

ÖSSZEGZÉS

Az elmúlt 20-30 évben a Szent Szellem esője egyre kevésbé jellemzi országunkat. Számos keresztyén hívő érzi ezt a szárazságot, sok gyülekezet meg is tapasztalja. Ugyanakkor sok jó mag hullott már bele a Krisztus-központú gyülekezetek, sejtcsoportok és egyéni kapcsolatok egyre gyarapodó egészséges, jó földjébe.

Figyeljük hát, mi történik! Isten korai esője már szerte az országban elkezdett cseperegni. A fiataljainkra. A férfiakra. Azokra a pásztorokra, akik megtanulták, mit jelent a valódi megtörtség, megvallás és megbánás, és tudják: Isten valami különlegeset cselekszik bennük és rajtuk keresztül.

Isten Szelleme elkezdett kiáradni megtört, alázatos emberek bizonyos csoportjaira országunk különböző pontjain. Előző ébredésekben ugyanezt a felfrissítő Szellemet ismerték meg. Ugyanakkor a napjainkban kibontakozó események minden eddigitől eltérőek; személyesen egyediek minden megérintett élet számára.

A pásztornak, aki könnyei miatt beszélni sem tud.

A középiskolai diáknak, aki nem tud ellenállni a pillanat kísértésének, de visszaemlékszik Istennek tett aznapi ígéretére.

A cégvezetőnek, aki ismét kapcsolatba szeretne kerülni Istenével és érzelmeivel.

Isten összehozza népét – a térdeken. Az igazi szellemi ébredés egy dologtól függ – ez a kulcsa személyes és nemzeti ébredésünknek is –: az imádságtól.

Tom Phillips
az International Students, Inc.
(Colorado Springs, Colorado, USA) elnöke.

JEGYZETEK:

1. Tom Baker; 1994. február 1-jei telefonbeszélgetés
2. Terry Dirks; 1994. február 4.-i telefonbeszélgetés

ROBERT E. COLEMAN

Mi az

Mi az ébredés? Ma sokan azt hiszik, hogy az ébredés egy olyan összejövetel-sorozat, amely a gyülekezetet közelebb viszi az érdeklődés középpontjához. Mások szerint ez amolyan vallásos érzelgősség. Szerintem az ilyen és ehhez hasonló elképzelések meg sem fordultak a zsoltáríró fejében (lásd Zsoltárok 85:7).

ÉBREDÉS: AZ ÉLET EREDETI CÉLJA HELYREÁLL

Az ébredés szó egész egyszerűen azt jelenti, hogy valaki „felébred" és „él". Az ószövetségi „ébredés" szó az „élni" igéből származik, amely eredetileg a lélegzés jelenségével függ össze, minthogy a lélegzés az élőlények életének jele. Ezért hangozhatott el a száraz csontok felé: „Én lelket (lélegzetet) adok belétek, és életre fogtok kelni" (Ezékiel 37:5–6,14; Jób 33:4; 1 Királyok 17:22).Az ébredés, az élet „Isten leheletében fogan meg". Ebből világosan kiderül, hogy az élet forrása Istenben van.

Az ide vonatkozó újszövetségi szó jelentése: „ismét élni" (Jelenések 20:5; Róma 14:9; 7:9).Jézus tanításában a bűnbánó tékozló fiú életében bekövetkezett változást jelzi a szó: visszatér az atyai házhoz, így az eddig halott fiú most ismét él (Lukács 15:24,32). Más helyeken az Ige az ébredést a ki-kihunyó tűz felgerjesztéséhez (2 Timóteus 1:6) vagy az új hajtást hozó növény „megújulásához" (Filippi 4:10) hasonlítja.

ÉBREDÉS?

Az ébredés alapgondolata mindig az, hogy valami visszatér eredeti, valódi természetébe, céljához. Az üdvtörténet viszonylatában az ébredés „Isten mindenható, különös munkája, mellyel meglátogatja saját népét, hogy helyreállítsa, újraélessze, és áldásai teljességére felszabadítsa őket”[1]. Rajta keresztül „hatalmas, mindezidáig a mélyben szunnyadó energiák szabadulnak fel, és új – a felszín alatt már hosszú idő óta készülődő – erő tör elő”[2]. Ébredéssel együtt jár az élet – a teljes, Isten szeretetétől és erejétől túlcsorduló élet.

Ezzel az új élettel kapcsolatban természetesen nem mindent tudunk elégségesen megmagyarázni. A Szent Szellem természetfeletti munkájaként az ébredés egyik összetevője maga a titok. Egy dolog azonban világos: Az ébredés során az emberek Isten életével töltődnek fel.

SZEMÉLYES ÁTALAKULÁS

Az ébredés az egyén szívében a Szent Szellem által elvégzett változásban válik láthatóvá. A változás mértéke, vagy a kifejezés módja eltérhet, de ébredésről ott beszélhetünk, „ahol [a szellemi élet] az elnyomás állapotából a megnövekedett vitalitás, erő állapotába támad fel”[3].

A leggyorsabban bekövetkező átalakulás a személyes keresztyén átélés megújhodásában érhető tetten. A bűnbocsánat csodálatos bi-

zonyossága erősödik meg az emberben, amikor teljes lényével válaszol az isteni kegyelemre; szíve tiszta, lelke szabad. Hite Isten ígéreteire lépve nem imbolyog. Imája a menny illatát hordozza. Szívét éneklés és spontán dicséret tölti be. Tart még a szenvedés és a kísértés, de mindezek közepette Isten arca ragyog a benső emberben. Krisztus valóságos; békessége végigjárja a lelket; győzelme legyőzi a világot.

Az újszövetségi keresztyénség szemszögéből semmi különös nincs az ébredési megtapasztalásban. Mindig benne kellene élnünk. Charles G. Finney magyarázata szerint az ébredés egyszerűen „Istennek való engedelmesség"[4], ami valójában az ember legalapvetőbb feladata.

Az effajta személyes ébredésnek állandó valóságnak kell lennie. Az az elképzelés, miszerint az ébredés „különleges alkalmakra és időszakokra"[5] tartogatott dolog, az ember állhatatlan természetén, nem pedig Isten akaratán alapul. Sajnos legtöbbünknek át kell élnünk olyan szellemileg lomha időszakokat, melyek után elengedhetetlen egy-egy ébredési hullám. Ha viszont Krisztus Szellemével folyamatosan telve lennénk – minthogy Isten akarata is ez –, az ébredés folyamatos állapot lehetne.[6]

ÚJ ÉLETERŐ A GYÜLEKEZETBEN

Az ébredés több, mint személyre szabott áldás. Miközben az egyén Krisztus valóságában új életre kel, és ez az átélés másokra is átragad, a Gyülekezet a közös hit és közös cél egységének újabb szintjét, a Szent Szellem valódi közösségét tapasztalja meg. Amikor a hívek közelebb kerülnek az élő testet vezérlő Főhöz, egymáshoz is szentséges szeretetben közelednek[7]. Ez nem jelenti azt, hogy mindenben százszázalékos egyetértés lesz közöttük, viszont az ébredés jelentős szerepet játszik annak a környezetnek a kialakításában, ahol egymással találkozván az igazság őszinte tanítványai a közös küldetés sikere érdekében félretehetik a jelentéktelenebb különbségeket.

Ha szívünket Krisztus szeretete tölti be, azokra is odafigyelünk, akiket Isten szeret, akikért odaadta Fiát. Ebből a szenvedélyből születik az evangélizáció kényszerítő dinamizmusa. Nem feledkezhetünk meg a nemzetek tanítvánnyá tételére vonatkozó parancsról. Ugyanez a szellemiség szociális érzékenységet gerjeszt az elnyomott, megsebzett emberek iránt. A feladatból öröm lesz. Ha telve van a szív, a szeretet természetesen túlcsordul.

A keresztyének közötti megújulás hatását a társadalom is egyértelműen érzékeli. A világ felfigyel rá, hogy az emberek Jézussal töltöttek időt, amint az evangélium szavakban is és cselekedetekben is megnyilvánul. A bűnösök elkezdik keresni a Megváltót. Beindul a helyreállás. A csonka családok ismét egésszé válnak. A közerkölcs javul. A politikába becsületesség költözik. Az irgalom, igazság és jogosság olyan mértékben söpör végig az országon, amilyen mértékben az ébredés Szelleme helyet kap.[8]

EMBERI AKADÁLYOK

Természetesen az emberi tényezők - a materializmus és a hozzá hasonlók - gátat is szabhatnak az ébredésnek. Megtörténhet, hogy a kulturális előítéletek nem akarják megadni magukat a természetfeletti szeretet új fuvallatának. Továbbá a jogosság bármely és minden fajta megrontása útját állja a valódi ébredésnek. És mivel az emberi romlottság teljes egészében átjárja a társadalmat, az ébredésnek mindig is ellenszélben kell előre haladnia.

Leginkább azok fogják hangoztatni ellenállásukat, akik nem törődnek az élet szellemi aspektusaival. Néhány személyt az ébredés által megkövetelt személyes erkölcsi változások fognak elriasztani; megint másoknak a társadalmi vetületek nem tetszenek majd.

Arra is emlékeznünk kell viszont, hogy még azok között is akad emberi mulasztás, akik benne vannak az ébredésben. Sajnos a szellemi megújhodás senkit sem tesz kevésbé véges emberré. Noha maga az ébredés nem felelős ezekért a hiányosságokért, mégis állnia kell a szemrehányást.

ISTENI FÉMJELZÉS

Mindezeken túl, ahová az ébredési szellem eljut, a figyelem középpontjába az emberi gyengeség helyett az isteni erő kerül. Az ember a hátérbe vonul, mert „Isten átvette az irányítást"[9]. Az emberi teljesítmények mesterséges mivoltától megfosztva az ébredés olyan helyzetet teremt, ahol Isten kegyelme erősödik fel. Krisztus felemeltetik, az őszinte szívek pedig hódolattal hajlanak meg előtte.

Az egészet „az Úr jelenlétének" tiszteletet parancsoló valósága fedezi be (Cselekedetek 3:19). Az ébredésnek effajta bizonyítékát – azaz ahogy a Szent Szellem az embereket elárasztja, Krisztushoz vonzza, miközben mások felé az áldás eszközeként használja fel őket – nem lehet meghamisítani.

SZEMÉLYES TANÚSÁG

Személyesen is átéltem, amint ez a természetfeletti erő egész tömegeket lázba hoz. Azonnal a Szent Szellemnek a Trinity International egyetemen nem régen történt kiáradása jut az eszembe, valamint egy, még az előzőnél is intenzívebb meglátogatás az Asbury College and Seminary berkeiben (Wilmore, Kentucky, USA) 1970-ben. A személyes életemre ébredés a legnagyobb hatással viszont még húsz évvel azelőtt, ugyanazon az egyetemen volt.

Egy délelőtt az egyetem kápolnájában felállt egy azelőtt igen sokat lázongó diák – akiért így rendszeresen imádkoztunk –, és elmondta, hogyan találkozott Istennel előző este. Könnyek között megosztott bizonysága másokat is helyzetük felfedésére késztetett, és hamarosan a fiatalok tömegesen borultak arcukra az Úr előtt. A Szent Szellem olyan erővel nyilvánult meg, hogy fel kellett függeszteni a tanítást, és a bűnbánó lelkek közel egy héten át éjjel-nappal Istent keresték.

Az eseményekre hamar felfigyeltem, különösen a csoporttársaim bizonyságai révén. Amikor nappali tagozatra jöttem, meglehetősen biztos voltam üdvösségemben, de bizonyságtételemet nem lehetett éppen kedvesnek nevezni. Az istenesség látszata alatt mélyen ott húzódott a büszkeség. Miközben hallgattam első nap csoporttársaimat, hogyan csupaszítják le lelküket, és láttam megtörtségüket az Úr előtt, én-központúságom teljesen egyértelművé lett. Másnap kora reggel, álmatlan éjszaka után előre mentem én is, és ott néhány barátommal együtt imádkozva megvallottam bűnömet, és megnyitottam életemet a Szent Szellem megtisztító teljessége előtt.

A kis egyetemi közösség már az ébredés első napjaiban is kilométerekről vonzotta oda az embereket nem-evilági légkörével.[10] Az érdeklődő riportereket szíven ütötte a mozgalom vonzása. Az egyik így nyilatkozott: – Még sohasem láttam ilyen boldog embereket! Az imákat, vallomásokat, bizonyságokat és az éneklést ebben a kristálytiszta őszinte közegben hallva azt mondta, hogy ez „a vallás hihetetlen bemutatása”[11]. Az NBC Televíziótól érkező operatőrök könnyes szemmel és tisztelettudóan forgolódtak munka közben. Úgy tűnt, hogy még a média képviselői is tudták: szent az a hely. Az egyik riporter, aki nem volt hozzászokva az ilyesmihez, azt mondta, hogy „úgy tűnt, mintha már a puszta jelenlétünk is erőszakos behatolás lett volna”[12].

Valójában ahhoz hasonlított, mintha egy másik világba léptünk volna át – egy olyan világba, ahol szellemünk teljesen szabad volt. A mesterkélt vallás színlelése eltűnt. Csak azt akartuk, hogy Krisztus emeltessék fel, és akarata úgy váljék valóra a földön, mint a mennyben.

CSODÁLATOS VÁLTOZATOSSÁG

Az Asbury-ben történteket meg lehetne ismételni minden ébredés alkalmával. Ugyanakkor a megnyilatkozás módja változni fog. Az adott időszak uralkodó szellemisége, a helyi körülmények, a személyes vezetés, az emberek temperamentuma és még sok egyéb természetes tényező összessége adja meg minden egyes ébredésnek az egyedi ízét. Ugyanígy az ébredési időszak során alkalmazott módszerek is eltérhetnek más-más időszakban, más-más emberek között.

A jellemző szellemi alapelvek ugyanazok minden ébredésben, de ezek az alapelvek olyannyira változatosan kerülnek felszínre, hogy lehetetlen előre megmondani várható pontos formájukat. Úgy tűnik, Isten szereti meglepni népét módszerei váratlan frissességével.

Hálásak lehetünk ezért a sokszínű gondoskodásért, mert ékes bizonyítéka ez annak, hogyan fáradozik Isten egyre azon, hogy akarata érthetőbb legyen népe számára. Ugyanakkor arra is emlékeztet bennünket, hogy Isten, ha akarja, felboríthatja az emberi elképzeléseket. Mindenható ereje által azt tesz az ébredésben, amit akar - senki ne merészelje érte a dicsőséget magáénak tulajdonítani.

AMERIKAI ÖRÖKSÉGÜNK

Az ébredések jelentős mértékben formálták az amerikai egyház életét. Peter G. Mode (University of Chicago, USA) szerint: „vallásos történelmünk nevezetességeit minden más jelenséget megelőzve [az ébredések] adták”[13]. William Warren Sweet ekképpen jellemzi ezeket az ébredéseket: „az egyház folyamának zuhatagai, melyek a vízfolyás fő áramlatát indítják újra meg újra”[14]. Ha nem lettek volna ezek a felfrissítő időszakok az ország létét is veszélyeztető néhány nagyon fontos, meghatározó időszakban, kétlem, hogy fennmaradhattunk volna.

Az utóbbi években az ébredések sajnos alább hagytak. Krisztus sok valódi követője életben tartotta valóságát, és időről-időre helyi szinten, itt vagy ott kiáradt a Szent Szellem. Ugyanakkor viszont, a mi nemzedékünk idejében nem volt országos méretű ébredés. Így nem sodródhatunk már sokáig.

„URAM, CSELEKEDJ ISMÉT”

A torlódó fellegek között van azért néhány biztató jel is. Egyre inkább érezhetővé válik Isten népe között az erre irányuló imateher; láthatóvá válik az amerikai futballstadionokat megtöltő Promise Keeper mozgalomban; megjelenik az őszinte bibliatanulmányozásra házaknál és iskolákban összegyűlő kiscsoportok gyors szaporodásában; ott lüktet sok ezer lángra gyúlt hallgató szívében, akik elkötelezték magukat a Nagy küldetésnek való engedelmességre. Ezekben, és sok más dologban is az ébredés utáni vágyakozást látjuk az egész országban.

Hát nem fakad fel a te szívedből is az imádság, hogy Isten cselekedjen ismét – álljanak elő olyan férfiak és nők, akik elhiszik, hogy Isten még a lehetetlent is megteheti, és a számuk mindaddig növekedjék, míg a szent szeretet egy erőteljes új megnyilvánulása végig nem söpör az egész országon. Istenem, hadd történjen meg! „Nem akarsz új életet adni nekünk, és örömöt szerezni népednek?”

– Részlet Robert E. Coleman „The Coming World Revival” c. könyvéből (Crossway Books, Westchester, Illinois, USA; 1995) és Harold Shaw: „Accounts of a Campus Revival” c. művéből (Wheaton College, Illinoois, USA; 1995)

Robert E. Coleman
a School of World Mission and Evangelism
(A Világmisszió és Evangélizáció Iskolája,
Trinity International University;
Deerfieid, Illinois, USA) igazgatója.

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os
telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal hozzájárulhat, mi pedig rendszeresen elküldjük Önnek a megjelent példányokat.

Levélcím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

JEGYZETEK:

1. Stephen F. Olford: Heart Cry for Revival (Fleming H. Revell; Westwood, New Jersey, USA; 1962) 17.o.
2. James Burns: Revivals, Their Laws and Leaders (Baker; Grand Rapids, Michigan, USA; 1960) 39.o.
3. William B. Sprague: Lectures on Revival of Religion (The Banner of Truth; London, Nagy-Britannia; 1959) 7-8.o.
4. Charles G. Finney: Revivals of Religion (Fleming H. Revell; Westwood, New Jersey, USA) 1.o.
5. Arthur Wallis: The Day of Thy Power (Christian Literature Crusade; London, Nagy-Britannia) 19.o.
6. Norman P. Grubb: Comtinuous Revival (Christian Literature Crusade; London, Nagy-Britannia)
7. John Bonar: The Revival of Religion (The Banner of Truth; Edinburgh, Nagy-Britannia; 1984) 8.o.
8. William G. McLoughlin: Revivals, Awakening and Reform: An Essay on Religion and Social Change in America, 1607–1977 (University of Chicago Press; Chicago, Illinois, USA; 1978) xiii.o.
9. Wallis, 20.o.
10. „College Revival Turns Marathon” Associated Press, Dallas Morning news, 1950. február 25.
11. Edwin Leavers: „Impressions of Asbury Revival as Witnessed by Editor” – The Community News; 1950. március 3. (Lexington, Kentucky, USA) I. 44.o.; idézi: Henry C. James: Halls Aflame (Asbury Theological Seminary, Evangélizációs Tanszék; Wilmore, Kentucky, USA; 1966) 47-48.o.
12. W. Curry Mavis: „Revival Tides Are Rising” – The Christian Minister; II/1.; 1950. április; 1.o.
13. Peter G. Mode: The Frontier Spirit in American Christianity (Macmillan, New York, USA; 1923) 41.o.
14. William Warren Sweet: Revivalism in America (Charles Scribner's Sons; New York, USA; 1944) xv.o.

adott némelyeket és pásztorokul

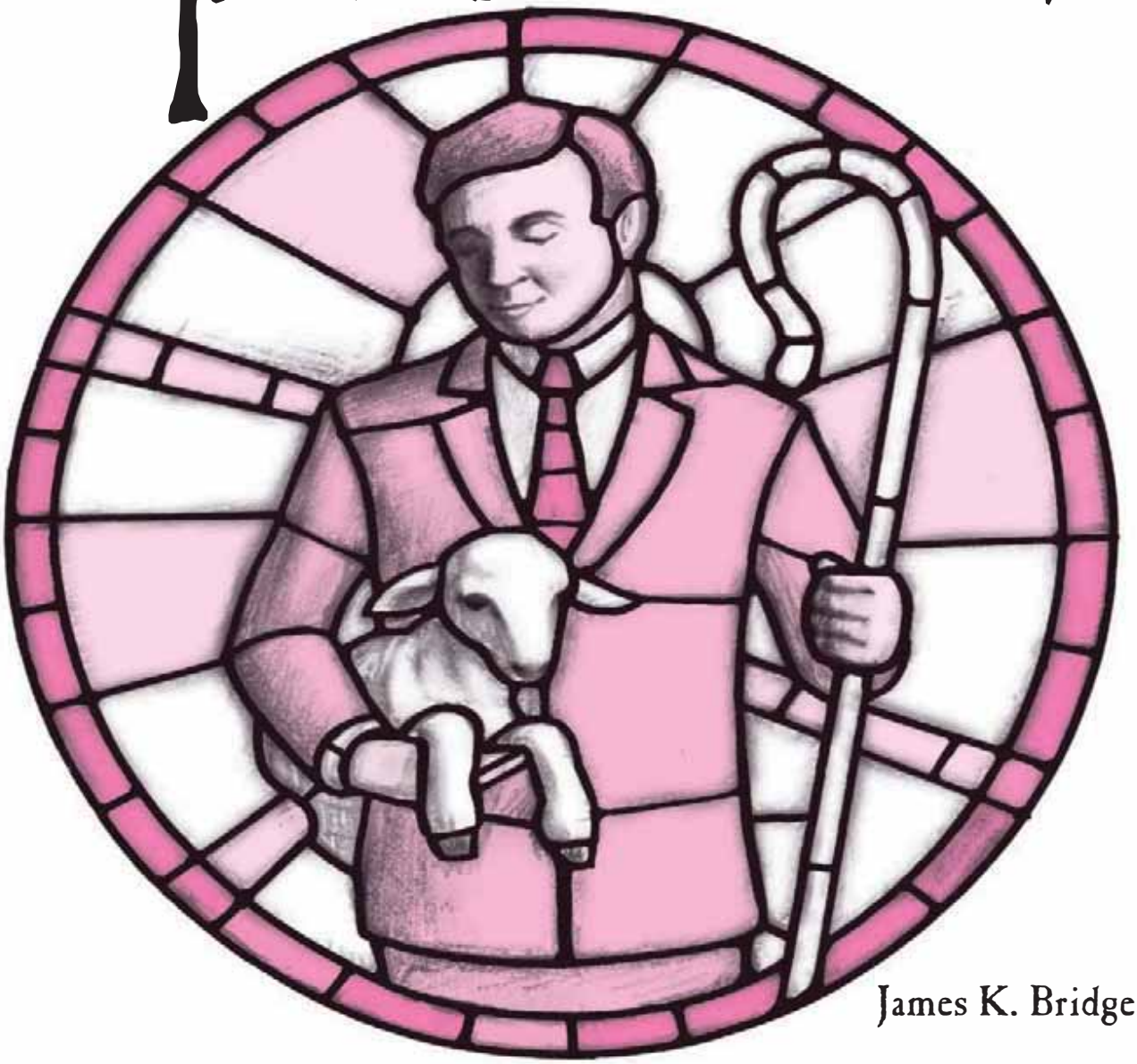

James K. Bridges

A szolgálattevőket számos titulussal illeti a nép: pap, plébános, igehirdető, prédikátor, tiszteletes. Az Úr Jézus Krisztus viszont csak egyetlen titulust választott, míg itt volt a földön: ez a Jópásztor (lásd János 10:11,14). Ő, aki a megvert pásztor (Zakariás 13:7) volt, Gondviselő pásztorunkká (1 Péter 2:25), Nagy pásztorunkká (Zsidók 13:20) és Főpásztorunkká lett.

A hű Pásztor-Úr (Zsoltárok 23:1) pásztor-ajándékokkal ajándékozta meg nyáját – az a jelentése a 'pásztorok' szónak az Efézus 4:11-ben: „És Ő adott némelyeket… pásztorokul". Azért adott az Úr némelyeket pásztorokul, mert a Gyülekezet az „Isten nyája" (1 Péter 5:2), mi az „Ő népe és legelőjének nyája" (Zsoltárok 1000:3) vagyunk. Lehet, hogy modern kultúránkban a pásztor koncepció már idejétmúltnak tűnik, de az Egyházban az ilyen ajándékra még soha nem volt akkora szükség, mint napjainkban.

A pásztor szerepét főként látható tevékenységeinek fényében értelmezik (pl. menyegző, temetés, bemerítés, gyermekbemuta-

tás, Úrvacsora stb.). Ezek a keresztyén hit alapvető elemei. Ha azonban a pásztor csak mechanikusan végez rutinműveleteket, és nem tulajdonít jelentőséget a szimbolizmus mögötti tartalomnak, akkor elvesztette szem elől elhívásának mélyebb szellemi rétegeit. Például, amikor az Úrvacsorát egy összejövetel végére hagyja, amolyan következmény nélküli függelékként.

A nyáj védelmezőjeként a pásztornak ismernie kell a nyájat fenyegető veszélyeket

Három fő szerepkörben kell a pásztornak megvizsgálnia önmagát, ha hatékonyan szeretne küldetésének eleget tenni: ő a nyáj (1) mintaképe, (2) védelmezője, és (3) gondviselője.

A PÁSZTOR, MINT MINTAKÉP

A pásztori levelek (1, 2 Timóteus és Titusz) a pásztori szolgálat kézikönyveként mind a személyes viselkedés, mind a nyáj felé való szolgálat terén útmutatást adnak. A szolgálatba állás első számú alapelve az, amikor valaki felismeri önmagát „példaként azoknak, akik majd hisznek" (1 Timóteus 1:16). Így még érthetőbbé válik Pál Timóteusnak írt biztatása: „legyen gondod önmagadra és a tanításra" (1 Timóteus 4:16) – a sorrend fontos. Éppen annyira fontos volt, hogy életvitele és magaviselete korrekt legyen, mint tanítása és igehirdetése.

A nyájra folyamatosan leselkedő veszélyek miatt a keleti pásztor állandóan a látóhatárt kémlelte

Az első század egyházát erre tanították: „…becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik elöljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon becsüljétek őket." (1 Thesszalonika 5:12–13).

Először is a vezetőknek kell szelleminek, igeinek, megbízhatónak, érettnek és bizonyítottnak lenniük: követendő jó példának a személyes életben, házasságban, családban, gyülekezetben és a városban. A New English Bible (Új angol Biblia) ezt tömören így foglalja össze: „Emlékezzetek vezetőitekre, akik először hirdették Isten üzenetét nektek; életük és munkájuk eredményét tükrözve kövessétek hitük példáját" (Zsidók 13:7). Azt akarta az Úr, hogy a Gyülekezetben szellemi példaképek legyenek.

A közismert példaképek nem teremnek egyik napról a másikra. Idő kell hozzá. Pál arra emlékeztette Timóteust, hogy életét és szolgálatát teljesen elérhetővé tette azok számára, akiknek az evangéliumot hirdette (2 Timóteus 3:10).

Másodszor pedig, a vezetőknek a gyülekezet tiszteletét és támogatását kellene élveznie (t.i. nagyra értékelni a vezetőket, szeretetben elfogadni a nyáj pásztoraiként végzett szolgálatukat). Az ilyen megtiszteltetés azonban csak azoknak jár, akik az Isten Igéje szerinti mérce alapján az egész nyáj előtt erre rászolgálnak.

Nem méltók az elismerésre azok a pásztorok, akik nem engedik követőiknek, hogy megismerjék őket. Ez azokra az igehirdető-tanítókra is igaz, akik rádión, televízión vagy valamilyen más médiumon keresztül jutnak el otthonunkba. Az újszövetségi mércének akkor felelünk meg, ha az egész életüket ismerjük, nem csak mondanivalójukat. Milyen a házasságuk? Mi motiválja őket? Kinek számolnak el például az összegyűjtött adományokkal? Milyen emberek, amikor nem a szószéken állnak? Mennyire biblikusak?

Péter apostol arra figyelmeztette a gyülekezet véneit, hogy a pásztori szolgálat több, mint csupán a tevékenységek elsajátítása. A presbiter egyenességét kell megvizsgálni. A sikeres pásztorlás attól függ, hogy mennyire tud az illető példát mutatni. Az angol Living Bible így fogalmaz: „Legeltessétek Isten nyáját; hajlandóságból, ne pedig kényszerből gondozzátok; ne azért, amit ebből ti nyerhettek, hanem hogy buzgón szolgálhassátok az Urat. Ne legyetek diktátorok, hanem jó példátokkal vezessétek őket" (1 Péter 5:2–4).

Péter 19 évszázaddal ezelőtt kifejezett aggódását ma is meg kell fontolni. Nem pásztorlási technikákkal, nem a

szolgálat mechanikus részleteivel törődött – természetesen nem azért mert ezek elhanyagolhatók. Mélyebbre látott, a pásztori lelkület területére, ezt akarta először rendbe tenni, és csak ez után következhettek a felszíni ügyek. Önkéntes lelkületed van? Örömmel, nagy hajlandósággal szolgálsz jelenlegi helyeden? Vagy erőltetett szolgálat ez, mert nem találsz éppen másik helyet, ahová elmehetnél? Kelletlenül szolgálod az embereket? Vannak olyanok a gyülekezetben, akik felé súlyos fenntartásokkal viseltetsz? Más szolgálattevők felé haragos szellemiséggel viszonyulsz?

Akkor lehet valaki hatékony, ha ezeket a dolgokat le tudja tenni a nagy Főpásztor kezébe, és Tőle várja a helyreigazítást. Az már nem a mi dolgunk, hogy mindez az általunk elvárt módon és időben történik-e. A mi dolgunk az, hogy lelkületünkből minden olyan dolgot kivessünk, ami meggátolhat a Főpásztor elvárása szerinti felvigyázóvá válásban.

Vizsgáld meg hát lelkületedet és motivációdat. Nincs nagyobb kísértés egy pásztor életében annál, hogy béresként csupán a megszerezhető áldásért végezze munkáját. Ebbe nem csak az anyagiak tartoznak bele. Kerüld a kapzsiságot, ami a bálványimádás egyik formája.

Szaladj oda a Főpásztorhoz, és bűnbánattal adj oda neki mindent, ami megelőzi Őt az életedben. Még a diktátorság kísértése – mindenek középpontjába kerülés – is a kapzsiság szellemére vezethető vissza. Feszítsd meg az önzést, és fogadd meg, hogy a nyáj példaképévé leszel, mert ez az Isten által adományozott örökség; Ő fog elszámoltatni mindnyájunkat.

A PÁSZTOR, MINT VÉDELMEZŐ

A nyáj védelmezőjeként a pásztornak ismernie kell a nyájat fenyegető veszélyeket, és az őrszem, védőangyal, útmutató, megmentő szerepét kell betöltenie. Ezért figyelmeztette olyan komolyan Pál apostol az efézusi véneket (vezetőket/pásztorokat): „Most pedig vigyázzatok! Mindenképpen tápláljátok és pásztoroljátok a nyájat – az Ő vérén megváltott Gyülekezetet –, mert a Szent Szellem a felvigyázó felelősségét kéri számon tőletek. Teljesen bizonyos vagyok benne, hogy miután itt hagylak benneteket, rosszindulatú farkasként hamis tanítók jelennek majd meg közöttetek, nem kímélve a nyájat. Közületek néhányan maguk fogják elferdíteni az igazságot, hogy követőket toborozzanak. Vigyázzatok!" (Cselekedetek 20:28–31; a Living Bible alapján).

A nyájra folyamatosan leselkedő veszélyek miatt a keleti pásztor állandóan a látóhatárt kémlelte. A pásztor egyik legfontosabb előnye, hogy tudja, melyik irányból számíthat az ellenségre.

A pásztoroknak napjainkban is meg kell szívlelniük Pál figyelmeztetését. A gyülekezet ellenségeit a pásztornak folyamatosan szemmel kell tartania, mert akár kívül, akár belül felbukkanhatnak. „Az ő [sátán] szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk" (2 Korinthus 2:11). Tudnia kell a pásztornak, hogy a tolvaj és a farkas minden nemzedékben ugyanúgy jelen van, és még ha más-más módon közelít is, célja ugyanaz: „hogy lopjon, öljön és pusztítson" (János 10:10).

A juh-lopás és a gyülekezetpusztítás egyidős magával az ördöggel. Kapzsiságuk hamis megnyugvással tölti el őket, miközben gonosz módon cibálják szét azt, amit más valaki kemény munkával felépített. Az a tragikus, hogy az ártatlan juhokat könnyen megtéveszti a gonosz farkasok fellépése, tanítói-igehirdetői szerepben tetszelgése, és nem veszik észre, ha közben az igazság eltorzul. Alattomosan igaz vezetőként mutatják be magukat, holott indítékuk valójában a saját tanítványok toborzásának vágyából fakad. Sok juh nem tudja

A pásztor fontos feladata a nyájról való gondviselés: a gyülekezet táplálása, gyógyítása, építése

A figyelmes pásztor tudja, hogyan vezetheti nyáját a zöldellő legelőre, ahol a kiegyensúlyozott táplálás miatt egészséges juhok nőnek fel

A mi dolgunk az, hogy lelkületünkből minden olyan dolgot kivessünk, ami meggátolhat a Főpásztor elvárása szerinti felvigyázóvá válásban

kiszűrni a pásztor köntösébe bújt farkast. Ezért a pásztor felelőssége, hogy a nyájra vigyázzon.

A Zsidókhoz írt levél írója arra figyelmezteti a híveket, hogy legyenek engedelmesek és rendeljék alá magukat a vezetőknek, „mert ők vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak" (Zsidók 13:17). Nem szabad pásztori felelősséggel és előnyjogokkal felruházni olyanokat, akik nem vállalják a pásztori elszámoltathatóságot. A pásztor őrszem is. Legyen éber, amikor az ellenség közelít. Hallgasson a Főpásztor útmutatására, hogy sikeres lehessen az ellenséggel való elbánásban.

A pásztor védelmező is egyben, mert a juh az egyik legvédtelenebb lény. A pásztor botja a nyáj védelmének eszköze (Zsoltárok 23:4). Charles Jefferson így fogalmaz „The Minister as Shepherd" (A szolgálattevő, mint pásztor) c. könyvében: „Túl sok időt töltünk a haldokló juhok éltre hízelgésével, és túl keveset a farkasoktól megvédő kerítés építésével".

Gyermekeinknek, fiataljainknak védelemre van szükségük; olyan őrangyalokra, akik megvédik őket a kábítószertől, az alkoholtól, a paráznaságtól. Azok a pásztorok, akik a társadalomtól várják el, hogy a gyülekezetet megkímélje, becsapják önmagukat és a felelősség alól bújnak ki. Otthonunkat, családunkat meg kell védenünk attól a társadalomtól, amely úgy döntött, hogy elveti a Biblia erkölcsi alapelveit.

Ebben a jelenlegi krízishelyzetben a pásztor nem engedheti meg, hogy elbújjon a bárányok között, vagy háttérbe vonuljon; ehelyett inkább a nyáj előtt kell járnia és vezetnie. A gyülekezet nyáját nem lehet hátulról tolni, lökdösni – csak előtte járva vezetni. A pásztor személyes példamutatásával, valamint igehirdetése által „igaz ösvényen vezet az Ő nevéért" (Zsoltárok 23:3).

Szószékeinkről kell vezetnünk a humanizmus, materializmus és érzékiség mély vizein való átkelést, miközben a sátán által támasztott viharok kemény tombolását is állnunk kell. A pásztor még támadásba is átlendülhet, mert „a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni [a Gyülekezeten]" (Máté 16:18).

Néhány pásztor annyira magas szinten űzi mesterségét, hogy már nem is látja az elveszetteket, nem is vesz tudomást arról, hogy a nyájat is őrizni, menteni kell. A juhok hajlamosak az elkóborlásra, ezért a pásztornak fel kell készülnie megmentésükre. Jézus önmagát az elveszett juh megmentőjeként mutatta be (Lukács 19:10). Az Úrhoz hasonlóan mi is mindig legyünk résen – készen a megmentésre, keresésre, őrködésre és megvédésre. A gyülekezet így nem csupán az új megtérők által növekszik majd, hanem azért is, mert nem engedjük, hogy az ellenség meglopja, elpusztítsa a nyájat. Így tudjuk megvédeni.

A PÁSZTOR, MINT GONDVISELŐ

A pásztor harmadik fontos feladata a nyájról való gondviselés: a gyülekezet táplálása, gyógyítása, építése (lásd Efézus 4:11). A 'pásztor' szó görög eredetijéből képzett eredeti görög ige 'táplálás'-t jelent: „legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját" (1 Péter 5:2) és „legeltessétek az Isten egyházát" (Cselekedetek 20:28).

Jézus példáját követve komolyan kell vennünk a nyáj táplálásának felelősségét. Ézsaiás így prófétált: „Mint pásztor, úgy legelteti nyáját" (Ézsaiás 40:11). Földi szolgálata során Jézus maga is azt tanította, hogy a pásztor feladata a nyáj vezetése, az elől járás (János 10:9).

Pál arra figyelmezteti az egyházat, hogy „a vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a

tanításban fáradoznak" (1 Timóteus 5:17). A gyülekezetben tanítással és igehirdetéssel szolgálók kétszeres fizetést érdemelnek. (A 'megbecsülés' szó 'fizetséget' is jelent.) A megbecsülést tárgyi formában is ki kell mutatni.

A pásztori elhívás bizonyos felelősségi területeiről szól Ezékiel próféta könyvének 34. fejezete: (1) a nyáj táplálása, (2) a gyengék erősítése, (3) a betegek gyógyítása, (4) a sérültek bekötözése, (5) az eltévedtek visszaterelése, (6) az elveszettek megkeresése, és (7) a szétszóródtak összegyűjtése (4-5. vers). A fejezet egy igen csak kijózanító váddal kezdődik: „Jaj Izráel pásztorainak, akik magukat legeltették! Hát nem a nyájat kell legeltetniük a pásztoroknak?" (2. vers). A kérdésre adott válasz: „De igen." A pásztorok legeltetők is egyben. Ha másképp cselekszenek, béresek, és nem pásztorok.

A fent már idézett könyvében Charles Jefferson arra buzdítja a szolgálattevőket, hogy prédikációikat ne csupán művészi alkotásnak tekintsék. Kenyérhez és húshoz hasonló alapvető táplálék az. A figyelmes pásztor tudja, hogyan vezetheti nyáját a zöldellő legelőre, ahol a kiegyensúlyozott táplálás miatt egészséges juhok nőnek fel.

Ha a pásztor állandóan kedvenc témáján lovagol, és nem hirdet kiegyensúlyozott igei üzenetet, követői szellemi egészségét kockáztatja.

Nem szabad a hirdetett üzeneteknek az emberek feje felett elszállni. Az Isten nyájának legeltetéséről szóló egyik igehirdetésben Lemuel Ammons arra emlékeztet bennünket, hogy ha a vályút túl magasra építjük, a juhok éhen maradnak. Rámutat arra is, hogy az üzenetet még frissen, melegében kell az emberek elé adni. A juhok nem eszik meg a már kihűlt ételt. Legyen az a pásztor szíve vágya, hogy a Szent Szellem tűzével átitatva, erőteljes kenettel álljon a szószékre. Az ilyen elédelnek örülni fognak az emberek.

A pásztori leveleket tanulmányozva láthatjuk, hogy a pásztornak a nyáj életével kapcsolatban három fő területre terjed ki a felelőssége: az egészséges tanításra, az egészséges hitre és az egészséges beszédre (Titusz 2). A vallásos képmutatás közegében törekedj az egészséges tanításra.

„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak." (2 Timóteus 4:3–4). Az a pásztor, aki ezeket a kívánságokat teljesíti, Isten nevét és tanítását káromolja (1 Timóteus 6:1).

A Szentírás által említett 'Isten tanítása' mindig egyes számban van, míg az emberi tanítások mindig többes számban. Ez mindenképpen rámutat a kettő közötti alapvető különbségre. Az emberek, démonok tanításaiban nincs harmónia, míg Isten tanítása egy teljes, harmonikus egységet képez, ami áldásul szolgál mindazoknak, akik elfogadják és engedelmeskednek neki (1 Timóteus 4:6–7; 6:3).

Hallják meg a pásztorok Pál erőteljes figyelmeztetését: „Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is" (1 Timóteus 4:16). A pásztor a nyáj gondviselője. Halljuk meg mi is, amit Péter: „Szeretsz engem? Akkor legeltesd a bárányaimat és a juhaimat" (lásd János 21:15–17).

Otthonunkat, családunkat meg kell védenünk attól a társadalomtól, amely úgy döntött, hogy elveti a Biblia erkölcsi alapelveit

James K. Bridges
az Assemblies of God amerikai pünkösdi felekezet gazdasági vezetője (Springfield, Missouri, USA)

Lewis A. Drummond

Középpontban

Az éppen megalakult Amerikai Egyesült Államokon egy hatalmas ébredési erőhullám söpört végig az 1780-as években. Az Első ébredés (1734) az Újangliai kongregacionalisták és reformátusok közül indult, ez a Második ébredés a Virginia állambeli metodista és baptista körökben tört ki, és hamarosan Észak- és Dél-Karolinára is átterjedt. Noha elsődlegesen baptista és metodista mozgalomként indult, nem maradtak ki belőle a reformátusok sem. Az ébredés áramlatában találta magát két Észak-Karolina állambeli református igehirdető is, James McGready és pártfogoltja, Barton Stone. McGready-t és Stone-t Isten arra rendelte, hogy majd hatalmasan használja. Miután 2–3 évet töltött Tennessee államban, McGready Logan megyében (Kentucky) telepedett le, és a Red River imaházban kezdett prédikálni. Stone Bourbon megyébe ment (Kentucky).

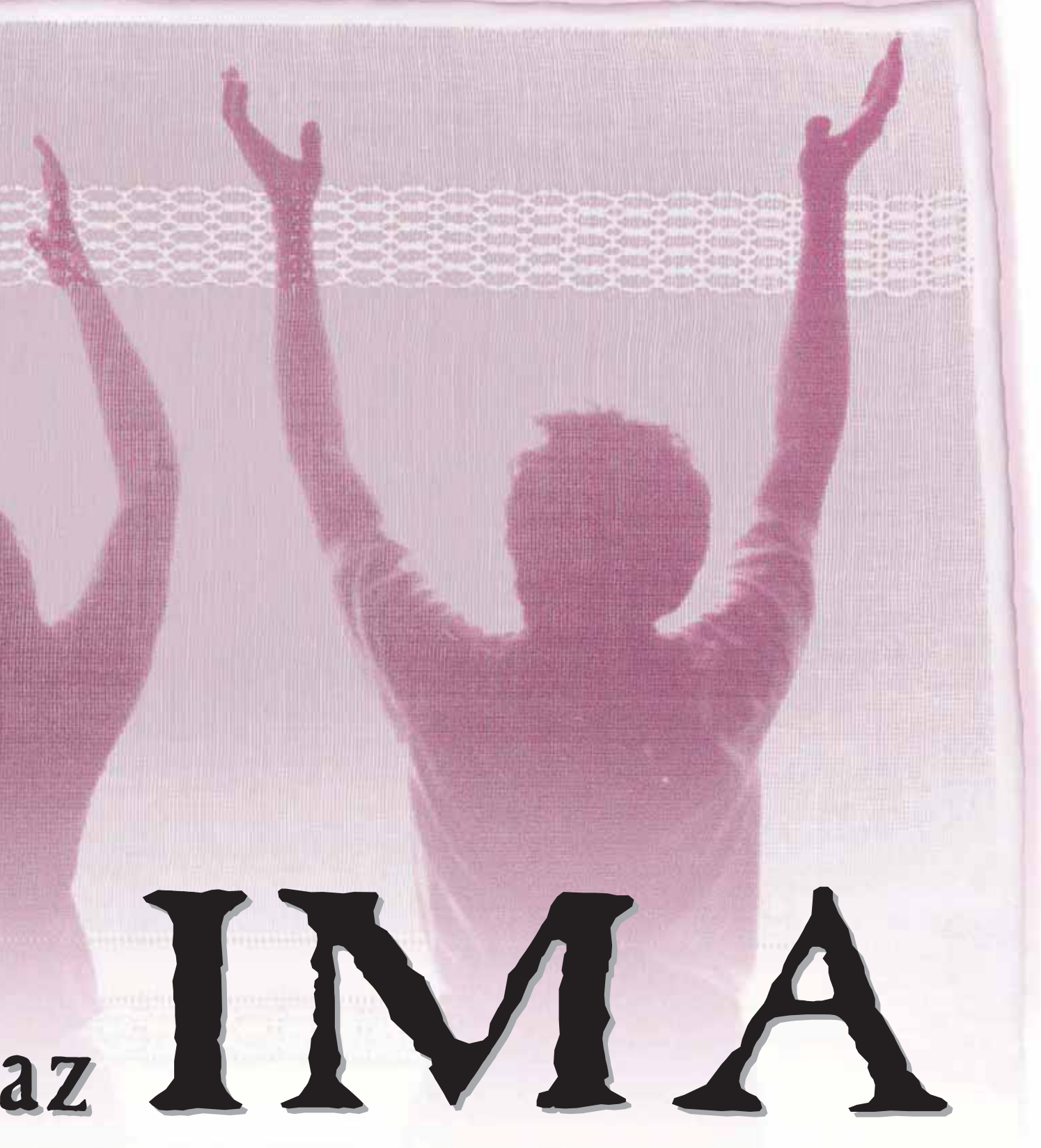

az IMA

McGready „szenvedélyes igehirdető, szorgalmas pásztor és buzgó imádkozó” hírében állt. 1800 júniusában összehívta Kentucky állam dél-közép területéről az embereket egy négynapos kibővített úrvacsorai alkalomra. Az emberek nagy áldásra számítottak, Isten pedig hitük szerint cselekedett. A Szent Szellem erőteljesen rájuk szállt. Pénteken és szombaton a tengernyi bűnbánati könny és a kitörően vidám örvendezés szakaszai váltakoztak. Vasárnap, az Úrvacsora alkalmával Isten Szelleme még mélyebb munkát végzett. A csúcspont az utolsó napon, a záró alkalmon következett be, amikor egy metodista szolgálattevő, John McGee szolgált. Saját szavaival így jellemezhetjük a történteket:

„Bíztattam őket, hogy engedjék be az Úr mindenható uralmát szívükbe, engedelmeskedjenek neki, és lelkük élni fog… Kiabálva

járkáltam a teremben, elragadtatással és nagy erővel buzdítottam, a padló pedig hamarosan tele volt azokkal, akik a földre estek.[1]

Az emberek addig nem látott létszámban jelentek meg, Red River 150 kilométeres sugarú vonzáskörzetéből. A tömeget nem tudták elhelyezni az épületben, ezért a szekereken hoztak magukkal ágyakat és sátrakat, így jött létre az első sátoros alkalom. Nem tervezte meg senki, mégis egy új mozgalom, új módszer született meg."

McGready így számol be erről: „Úgy tűnt, hogy senki nem akar hazamenni – senkit nem érdekelt sem éhség, sem fáradtság –; az örökkévaló dolgok voltak a figyelem középpontjában. A tömegben mindenütt ébredési események zajlottak, megtérések történtek… Higgadt professzorok, akik már régóta gyülekezeti tagok voltak, most kimerülten feküdtek a földön, ilyen és ehhez hasonló dolgokat kiabáltak: 'Ó, néhány napja még mennyire megvetettem volna azokat, akik ilyet tesznek, mint most én! De nem tehetek mást!'… Mindenféle emberek, fehérek, feketék… legnagyobb kétségbeesésükben irgalomért könyörögtek."[2]

A jelenlévők közül Barton Stone volt a leghasznosabb Isten számára. Azelőtt a Cane Ridge imaházban hirdette az Igét Bourbon megyében; Daniel Boone hívta meg a szolgálatra. Stone-t annyira lenyűgözte a Red Riverben tapasztalt ébredés, hogy hazament, és 1801 májusában hasonló összejövetelt tartott Cane Ridge-ben. Sokan kaptak áldást az ott beinduló munka által. Egy másik alkalmat is szervezett augusztusra, és mindenki legnagyobb megrökönyödésére húszezer ember jött el a sátoros hétvégére. Csodálatos esemény volt ez – főként, ha azt is figyelembe vesszük, hogy a helyszín egy gyéren lakott határszakasz volt.

A több ezer megtérő között volt James B. Finley, aki később metodista körzetes pásztor lett. Így ír:

„A zaj a Niagara dübörgéséhez hasonlított. Úgy tűnt, mintha a hatalmas tömeget valamiféle vihar mozgatná. Összesen hét igehirdetőt számoltam össze, akik egyszerre prédikáltak; volt, amelyik fatuskóról ,volt amelyik szekérről, egy pedig egy kidőlt fán állva szólt… Az emberek között némelyek énekeltek, mások imádkoztak; voltak, akik a legkönyörgőbb hangon irgalomért esedeztek, míg megint mások rikácsolva kiabáltak. Miközben őket néztem, egy nagyon különös érzés fogott el – még sohasem tapasztaltam ilyet. A szívem hevesen dobogott, térdem és ajkaim remegtek, és úgy éreztem, hogy a földre kell borulnom. Úgy tűnt, hogy egy furcsa természetfeletti erő járja át az egész összegyűlt tömeget… Felálltam egy gerendára, hogy jobban lássam az emberek hullámzó tengerét. A látvány leírhatatlan volt. Egyszer egy pillanat alatt legalább ötszázan zuhantak a földre, mintha ezer puskacsőből nyitottak volna tüzet rájuk, majd azonnal sikoltozás és kiabálás rengette meg az eget."[3]

Amerika határszakasza lángra lobbant. A reformátusok és metodisták azonnal tűzre gyúltak, és hamarosan az Ohio folyó melletti Carroll megye baptista lakosai között is terjedni kezdett a láng. Nagyszerű személyiségek nőttek fel ebben az ébredésben, például Peter Cartwright és a metodista körzetes pásztorok. A napjainkban is működő baptista ébredési mozgalmak eredete ide vezethető vissza. Egész Kelet–Amerikán keresztül söpört az evangélizáció sátoros formája. Az egész határszakasz radikális átváltozáson ment keresztül. Szerencsejáték, káromkodás és erkölcstelenség helyébe a nyugatra nyomulás korai időszakában valódi szellemi keresztyénség költözött. Egész tömegek tértek meg. Három év alatt Kentucky államban a metodisták száma megnégyszereződött, a baptista közösség pedig háromszorosára nőtt. Eljött Isten órája.

Ez jó mély, biblikus ébredést jelentett. De mindez felvet egy igen fontos kérdést: Mi indítja be az ilyen léptékű szellemi megmozdulást?

ISTEN MINDENHATÓSÁGA

Az első dolog, amivel a kérdés megválaszolása közben találkozunk: Isten mindenhatósága. Ő az Úr, egyedül Ő tud ébredést adni. Minden igazi ébredés mögött Isten abszolút mindenhatósága áll. Más szóval: Ő ad ébredést – amikor és ahogyan akarja, az Ő saját jó tetszésére. Nem lehet beleerőszakolni, belecsalogatni vagy beletuszkolni az efféle történésekbe. Istent nem lehet programmal vezérelni. Ő választja meg a helyet, az időt és a körülményeket. Bármit tesz is a gyülekezet, nem lehet emberi eszközökkel ébredést csinálni. Persze ha valaki ezt az alapelvet cáfolni akarná, gyorsan a 2 Krónika 7:14-et idézné, és azzal érvelne, hogy ha Isten népe teljesíti a feltételeket, Isten úgyis ébredést fog küldeni. De ebből az állításból pont a lényeg marad ki. Amikor Isten népe, a lehető legmélyebb értelemben megvalósítja, hogy „megalázza magát", „imádkoznak", „keresik az én orcámat" és „megtérnek gonosz útjaikról": ez maga az ébredés. Az ébredés eredményeként Isten „meghallgat a mennyből", „megbo-

csát" és „meggyógyít". Tehát ismét csak a kegyelem Istenének mindenhatóságához érkezünk; Ő saját időzítésében és módszerei szerint ad ébredést.

Ez viszont csak a történet egyik fele. Isten Szelleme, az ébredés Szerzője nem vákuumban működik. Földi eszközöket használ, de ez nem azt jelenti, hogy eszeveszett keresésbe kell kezdünk egy-egy programspecialista éppen legmodernebb módszere után – noha a jó programoknak persze megvan a maguk helye a gyülekezeti életben. Az ébredés beindításában a Szent Szellem mindig ugyanazt a módszert alkalmazza: a buzgó közbenjárást. Ha az ébredésben a vetülék Isten mindenhatósága, akkor a fonál a hatékony ima. Így szövi a Szent Szellem az ébredés gobelinjét. A történelem újból és újból bizonyságot tesz e mellett az alapelv mellett.

ÉBREDÉSI IMA

Így ír Samuel Torrey az Amerikában általunk Első nagy ébredésnek nevezett megmozdulás előtt, 1683-ban:

„Ha Isten nem önti ki reánk Szellemét, semmi más nem tehet jót velünk. Megtapasztaltuk már, hogy nem elégségesek az eszközeink, nem tudnak bennünket jó rendbe hozni… Az ítéletek nem segítettek… A szabadítás nem segített… Minden szokásos eszköz… teljes egészében hatás nélkül maradt."[4]

Mit tehet hát ilyenkor az Egyház? Mi hozza el a Szent Szellemet? 1702-ben Cotton Mather ezeket a szavakat jegyezte fel: „Amikor tudjuk, hogy Krisztus királysága kiterjesztésének már küszöbön van az ideje, még buzgóbban kell imádkoznunk, hogy megtörténjék. És ha valóban tapasztalható az imádság Szelleme, ez áldott jele lesz, hogy az idő tényleg közel van."[5]

A puritánok jól látták, hogy a valódi ébredés egyetlen garanciája a győzelmes ima. Elkötelezték magukat mellette. A kora XVIII. századi imamozgalom summája a főként Jonathan Edwards által népszerűsített, „Concerts of Prayer" (Imakoncertek) c. közismert műben található. Edwards a Zsoltárok 65:2 textus alapján írt egy igehirdetést: „A Mindenható – imameghallgató Isten" címet adta neki. Az imádságról szóló tanítása meghozta a várva-várt gyümölcsöt, de még csak ezek után írta meg igazi magnum opus-át: „Alázatos próbálkozás a vallás megújhodásáért és Krisztus királyságának földi növekedéséért való erőteljes imádkozás érdekében létrejött nyilvánvaló egyetértés és látható egység terjesztésére az Isten népe között" (Amint néhányan humorosan megjegyezték, ez még csak a cím, nem maga a könyv... Fontos szerepet játszott ez a mű abban, hogy a gyarmatokon élők buzgó imádságban keressék Istent, és könyörögjenek az ébredésért.)

A Szentírás ígéreteibe vetett hittel, egységben tartottak imakoncerteket, és egyszer csak kitört az Első nagy ébredés. Nem csak Amerika fogott tüzet a koncertekben; Jonathan Edwards jelentős levelezést folytatott William M'Culloch testvérrel a skóciai Glasgow melletti Cambuslang kisvárosból. Ő is szervezett városában egy imakoncertet az ébredésért. Hasonló módon volt hatással Edwards a közismert skót misszionáriusra, John Erskine-ra. És az ébredés hatalmas erővel Skóciába is megérkezett. George Whitefield 1742. július 6.-án, kedden prédikált Cambuslang-ben, a tűz pedig leszállt. Whitefield így számol be: „Még biztos nem hallottak ekkora zűrzavart, különösen nem este 11 órakor. Messze túlszárnyalt bármit, amit Amerikában láttam… Miután én befejeztem, még M'Culloch testvér is prédikált, hajnal 1 után fejezte be, és még ekkor is aligalig tudta meggyőzni őket, hogy menjenek haza. A mezőkön egész éjjel lehetett hallani az imádkozás és dicséret moraját."[6] A cambuslang-i ébredéssel kapcsolatban írja még Whitefield: „Még soha azelőtt nem tudtam úgy prédikálni."[7] És mindez az ébredésért folytatott közbenjáró imádság eredménye volt.

Még igen sok példát lehetne bemutatni valódi ébredési időkből, amelyek alátámasztják azt az alapelvet, miszerint az ébredés szempontjából alapvető jelentőséggel bír az imádkozás.

IMÁDKOZÁS AZ ÉBREDÉSÉRT

Ha a múltban ilyen fontos volt az ima az ébredésekben, akkor ez ránk ma is éppen ugyanígy vonatkozik. Isten „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz" (Zsidók 13:8). Mivel ez igaz, hogyan imádkozzék hát az egyház? R. A. Torrey, az ima egyik szaktekintélye az „Ima ereje" c. könyvében lefektette az ébredésért történő hatékony imádkozás alapelveit. Azzal érvel, hogy az újszövetségi gyülekezet valószínűleg legsikeresebb közbenjárása az volt, amikor kiimádkozták Pétert a börtönből. Hogyan imádkoztak? „…a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez" (Cselekedetek 12:5). Ez az ébredésért való imádkozás kulcs-textusa. Torrey a következő alapelveket határozza meg:

1. „Istenhez." A hatékony ima mindig „Istenhez" szól. Ezt persze tudjuk – vagy mégsem? Így ír Torrey: „Nem hiszem, hogy száz

protestáns hívő imádság között akad akár csak egy is, amelyik valóban Istenhez szólna"[8]. Ez lehet, hogy túlzó megállapítás, de álljunk csak itt meg egy kicsit, és gondolkodjunk el: Vajon nem túl gyakran történik-e meg, hogy sokkal jobban érdekel az, amit kérünk, vagy a kérés megfogalmazása, mint maga a hatalmas Isten, akit megszólítunk? Vagy talán nem gyakoribb-e még ennél is, hogy nagyon hangzatos, de keveset mondó klisé-láncokat alkotunk? Nyilvános imádságaink legtöbbször talán csak meddő ismételgetések, melyeket az Úr útmutatása szerint legalábbis el kellene kerülnünk.

Amikor Isten nevét ajkunkra vesszük, teljesen tudatában kell lennünk, hogy kivel beszélünk. Ő a megemésztő szentség hatalmas Istene.

Ezért meg kell állnunk, mielőtt sietősen fejest ugranánk jelenlétébe: elegendő időt kell szánnunk az önvizsgálatra, hogy vajon méltók vagyunk-e egyáltalán Annak a jelenlétébe lépni, Akiről a szerafok folyamatosan ezt hirdetik: „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet" (Ézsaiás 6:3).

2. Imádság Jézus nevében. A bűnbánó szívnek ezen a ponton tudja az Úr Jézus Krisztus elmondani: „Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen" (János 16:24). „Az én nevemben" – ez az imára jogosító méltóság kulcsa. Kéréseinket Jézus nevében mondjuk el. De mit jelent Krisztus nevében imádkozni? Lehetséges, hogy többről van szó, mint csupán egy záró félmondat imádság végére biggyesztéséről.

Például, ha valakinek kiállítunk egy csekket, és számlánkon van megfelelő fedezet rá, akkor az illető készpénzre tudja azt váltani. Amikor viszont a mennyei bankba megyünk, nincs ott saját számlánk. Saját aláírásunkkal nem állíthatunk ki semmilyen csekket, bármekkora „összegről" is legyen szó. Jézus Krisztus forrásai viszont végtelenek, és hatalmat adott arra, hogy nevében csekket állítsunk ki, amelyre az Ő számlája a fedezet. Az Ő aláírását írjuk a csekkre, és így az azonnal kifizetésre kerül Isten dicsőséges gazdagságából.

Istentől nem hajthatunk be semmit. Semmivel sem tartozik nekünk, nem érdemlünk semmit tőle. De Jézus nevében – aki Isten Fiaként és a világ Megváltójaként bármit kérhet az Atyától – bármit kérhetünk; az Ő joga alapján. Másként fogalmazva: Krisztus méltóságában és igazságában állunk Isten elé. Ugyanazon az alapon imádkozunk, mint amelyen üdvösségünk is van: Krisztus igazságán.

Ezért Jézus nevében imádkozni nem csak annyit jelent, hogy egy közhelyet az imádság végére teszünk. Egy nagyon fontos hozzáállásnak és Isten előtti jogállásnak a kifejezése ez. Az Atyának nem ezt mondjuk: „a Te nevedben…". Soha nem szabadna egy egyszerű 'ámen'-nel befejezni imáinkat. Jézus Krisztus nevében imádkozunk; Ő jogosít fel bennünket az Isten elé állásra. Élete, halála és feltámadása miatt Ő a mi méltóságunk, igazságunk, és így Jézus hatalmas nevében kérhetünk bármit bizalmasan, ha az Isten akaratában benne van.

3. Imádság Isten akarata szerint. Az „Istenhez" jövetel egy másik fontos alapelve az „Ő akaratában" rejlik. Valaki ezt így fogalmazta meg: „A keresztyén ima Isten-központú, nem én-központú. Nem arról szól, hogyan csikarhatok ki valamit Istentől, hanem hogyan tudhatom meg, mit akar Ő, és hogyan működhetem Vele együtt abban a dologban."

Az ébredésért történő imádkozásban azonnal felvetődik a következő kérdés: Isten akarata az, hogy valódi ébredést küldjön? Honnan tudhatjuk? Többféle módon is megismerhetjük Isten akaratát, közülük az egyik legfontosabb az Ige kutatása, az Istentől kapott kijelentés. Mit ír a Biblia az ébredésről? (Lásd: Zsoltárok 85:1–6 ; Habakuk 3:2; 2 Péter 3:9.)

Sok–sok egyéb hely mellett ezek az igehelyek világosan hirdetik: Isten szíve vágya, hogy ébredést küldhessen. Ezért a kérdés így alakul: Utalnak-e rá mennyei jelek, hogy már a küszöbön áll az ébredés? Látom-e a horizonton bármilyen előjelét?

Napjainkban nagy az érdeklődés az ébredések iránt – ez jó jel. Az emberek egyre több helyen ismerik fel a szükséget. Az ébredés hírnökei többé már nem magányosan kiáltó szózatok az érdektelenség pusztaságában. Sok egyéb mellett ezek a tények arra engednek következtetni, hogy eljött a mindenható Isten órája.

Ezért teljes bizonyossággal imádkozhatunk az ébredésért, mert ez az iránta való bizalmunk (1 János 5:14–15).Az Isten megismert akarata szerinti imádkozás mindig biztos, hittel teljes imádságot eredményez.

4. A hit imája. Az Istenhez szóló győztes imának mindig a hit imájának kell lennie. Istent tiszteljük meg, ha hittel kérünk. A hitetlenség bűn – Isten Igéjének szavahihetőségét kérdőjelezi meg. A Szentírásban számos példáját megtaláljuk ennek a hit-alapelvnek. (Lásd: Jakab 1:5–8)

Ugyanakkor be kell látnunk, hogy nem mindig találjuk könnyűnek a hittel teljes imádkozást. Általában kettő dolog szükséges ahhoz, hogy az imádkozásban erre a bizonyossági szintre eljussunk: (1) Tudnunk kell, hogy Isten szíve vágya, amit kérünk. (2) Általában kitartóan kell imádkoznunk, míg a Szent Szellem belső bizonyosságot nem ad az imameghallgatás felől. Ezt ki kell hangsúlyoznunk, mert napjainkban mindenben az 'azonnal' a kulcsszó – az imában is. Lehet, hogy azért nem győzedelmeskedett imádságunk, mert túl hamar feladtuk.

5. „Erőteljes buzgósággal." Az angol revidiált fordítás alapversünkben a harmadik szót az „intenzív buzgalommal" kifejezéssel fordítja. Lukács a kifejező 'ektenos' görög szót használja, amely szószerinti fordítása: 'kifeszítetten'. Az Istenhez szóló erőteljes, buzgó imádkozás közben nyújtózkodó ember képét tárja elénk a kifejezés. Más szóval: megtört, bűnbánó, (jó értelemben) megterhelt szívvel kell imádkoznunk.

Miért olyan nehéz ezt a fajta szellemiséget, hozzáállást megvalósítani imádság közben? A Biblia egyértelműen leírja, mit gondol isten a megtört szívről (Zsoltárok 51:17). Dávid tisztában volt ezzel. Figyeljük csak meg, mennyire megértette ezt az alapelvet – a bűn miatti bánkódás és megtörtség kontextusában. Az 51. zsoltár csodálatos vallomás–himnusz. Lehetséges, hogy a bűn olyan vakvágányra vezet bennünket, ahol nem tapasztaljuk meg azt a megtört, imádkozó szívet, amelyet Isten szeret?

Soha ne felejtsük, hogy „ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr" (Zsoltárok 66:18). A megtört, komoly ébredési imádsághoz vezető első lépés a megvallás. Ha mindent összevetünk, az Istennel járásunk egésze a bűnnel való helyes bánásmódunk függvénye. A bűn valódi probléma – a hívők számára is. Nem túlzás azt állítani, hogy az igazi ébredési imádság egyetlen akadálya a bűn.

6. Imádság Szellem által. A győztes imádkozás gyönyörű fogalmát Pál apostol kifejezésével lehet összefoglalni: „imádkozzatok mindenkor a Lélek által" (Efézus 6:18). Isten imaiskolájában a Szent Szellem a Tanító. Ő adja az inspirációt, útmutatást, vezetést, képességet, és Ő irányítja Isten népének Isten-központú imádságát Isten trónterméhe. Valójában maga a Szent Szellem imádkozik az engedelmes hívőn keresztül, és mind az imádságot, mind az imádkozót Isten dicsőséges jelenlétébe emeli. „Kimondhatatlan fohászkodásokkal" esedezik (Róma 8:26). Ebből látható, hogy a győzelmes imádkozás kulcsa az egyén Szent Szellem munkája iránti nyitottsága imádság közben. Figyelnünk kell szavára; Ő tudja igazán, hogyan kell Istenhez imádkozni! Mély elszántsággal kell imádkozni.[9]

ÖSSZEGZÉS

Csak egy dolgot mondhatunk: Korunkban égető szükség van az ébredésre; ennek fényében egyszerűen oda kell szánnunk magunkat az imádkozásra – az imakoncertekre, a személyes imára –, és ezen túl hadd használjon fel bennünket Isten Szelleme abban, hogy mások is térdre boruljanak. Nincs ima – nincs ébredés. Erőteljes az ima – erőteljes az ébredés. Ezért imádkozzunk – valójában ilyen egyszerű az egész.

Lewis A. Drummond (PhD)
a Beeson Divinity School
(Samford University; Birmingham, Alabama, USA)
evangélizáció és gyülekezetnövekedés tanára.

JEGYZETEK:

1. Mendell Taylor: Exploring Evangelism (Beacon Hill Press; Kansas City, Kansas, USA; 1964) 410.o.
2. Ugyanott, 410.o.
3. Ugyanott, 412.o.
4. Edward Lyrene: The Role of Prayer in American Revival Movements (PhD disszertáció; 1985) 16.o.
5. Cotton Mather: On Advice to the Churches of the Faithful (B. Green and J. Allen; Boston, Massachusetts, USA; 1702) 4.o.
6. Arthur Fawcett: The Cambusland Revival (The Banner of Truth; London, Nagy-Britannia) 114.o.
7. Ugyanott, 114.o.
8. R. A. Torrey: The Power of Prayer (Zondervan; Grand Rapids, Michigan, USA; 1955) 74.o.
9. Torrey alapelveiről szóló szakasz a cikk szerzőjének könyvéből: The Awakening That Must Come (Broadman Press; Nashville, Tennessee, USA; 1978)

Szent Szellem: a munkálkodó Isten

Thomas H. Lindberg

Amikor a hívő keresztyén a Szent Szellem személyét és munkáját kezdi tanulmányozni, nem valami elvont teológiai kérdést boncolgat, hanem Isten személyes valóságával találkozik. A Szent Szellem tényleg maga Isten, „munka" közben. A Szent Szellem működik a keresztyén emberben és a keresztyén ember által. Az Isten által megtervezett keresztyén életet a Szent Szellem bennünk, minden egyes újjászületett hívőben vett lakozása nélkül lehetetlen megélni. A mindennapi keresztyén élet Szellemmel teljes élet (nem csak annak kellene lennie).

Tehát akkor, kicsoda a Szent Szellem személye? Mit tanít a Biblia személyéről és funkciójáról? Milyen kapcsolata van a Szent Szellemnek a keresztyén ember életével? És a Krisztusról szóló bizonyságtételével? Jelen cikkünk ilyen és ehhez hasonló kérdéseket tesz fel és próbál megválaszolni.

A SZENT SZELLEM SZEMÉLY

Mielőtt bárki meg akarja érteni a Szent Szellem munkáját, magát a Szent Szellemet kell megismernie. Az egyik hiba, amelybe beleeshetünk a Szent Szellemről szóló teológiai álláspont megírásakor az, hogy figyelmen kívül hagyjuk az Ő személyét. Ha a Szent Szellem személy, és a Szentháromság része, merész igazságtalanságot követ el az a keresztyén, aki nem ismeri el isteni személyként, és nem imádja, nem hisz Benne, és nem engedelmeskedik Neki.

A korai egyházat a Szent Szellem szülte meg és töltötte be (lásd Cselekedetek 2:1–4; 4:8; 13:1–3). Augustinus írásai előtt a Szent Szellem istensége mégsem volt egyértelműen és rendíthetetlenül írásban megfogalmazva.[1] Az ortodox teológia Augustinustól kezdve hirdeti, hogy a Szent Szellem az Istenség részét képező személy.

A Szent Szellem személy mivoltát néhány jól megkülönböztethető bizonyítékcsoport támasztja alá a Bibliában. Először is a Szent Szellemet Istennek nevezték. Számos helyen láthatjuk, hogy az Ige felcseréli a Szent Szellem megnevezést az „Isten" vagy „Úr" megnevezéssel. Pál például így ír: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz." (1 Korinthus 12:4–6). A Szent Szellem azonos szinten szerepel Istennel. Hasonló módon az Ige a szabadságot az Úrnak is és a Szent Szellemnek is tulajdonítja: „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság." (2 Korinthus 3:17). A Cselekedetek 5:3–4 a Szent Szellemet egyértelműen Istenként mutatja be.

Másodszor, a Biblia a Szent Szellemet személyiségjegyekkel ruházza fel. Melyek egy személy meghatározó tulajdonságai? A tudás, az érzés és az akarat képessége – hogy csak hármat említsek. A Szent Szellem ismeri a tényeket (1 Korinthus 2:10k). A Szent Szellemnek vannak érzelmei, és meg lehet Őt szomorítani (Efézus 4:30). A Szent Szellemnek akarata is van (Cselekedetek 13:1–3).

Harmadszor, a Szent Szellem olyan dolgokat cselekszik, amire csak Isten képes. A Jelenések 2:7-ben ezt olvassuk: „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!" Ebben az igeversben a Szent Szellem nem, mint valami személytelen hatóerő tárul elénk, hanem mint egy Istenként megszólaló Személy. Az Ószövetség ugyanezt a tényt hangsúlyozza. Nehémiás így foglalja össze Isten kegyelmes hozzáállását a néphez: „Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket." (Nehémiás 9:20). Egyértelmű, hogy csak Isten teheti meg mindazt, amit a Szent Szellem tesz.

A SZENT SZELLEM ÉLETET AD

A hittel kapcsolatban nincsenek kétségeink – az Ige leírja, hogy Isten aján-

déka ez, melyet a Szent Szellem hoz el az ember életébe. Senki sem vallhatja, hogy „Jézus Úr”, ha nem a Szent Szellem ruházza őt fel ezzel a képességgel (1 Korinthus 12:3).

Ma az egyháznak ugyanazt kell hangsúlyoznia a Szent Szellemmel kapcsolatban, amit a Biblia is kiemel: Ő a „hit Szelleme” (2 Korinthus 4:13). Helyesen írja Michael Green: „A Szent Szellem munkájának köszönhető, hogy egyáltalán keresztyének lehetünk. Ő az a Szellem, aki befogad bennünket Isten családjába (Róma 8:15; Galata 4:6).”[2]

BEFOGADNI A SZELLEM TELJESSÉGÉT

Az igetanulmányozónak a Cselekedetek könyve 8. fejezeténél kell kezdenie, ha meg akarja érteni ezt az igazságot.[3] Fülöpöt Samáriába küldte az Úr prédikálni (Cselekedetek 8:5). A városban sokan hittek az evangéliumnak, rábízták magukat az Úr Jézus Krisztusra, és alávetették magukat a bemerítésnek (Cselekedetek 8:12). Amikor a samáriai ébredésnek híre ment Jeruzsálemben, a tanítványok a helyszínre küldték Pétert és Jánost. Miért? Azért, hogy az apostolok imádkozzanak az új megtértekért, hogy betöltekezhessenek a Szent Szellem teljességével.

Lukács így jegyzi fel az eseményeket: „Ők [Péter és János] lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában, mert még egyikükre sem szállt rá” (Cselekedetek 8:15k). Hadd húzzam alá teljesen egyértelműen: minden újjászületett hívő emberben ott van a Szent Szellem.

„De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róma 8:9). Ugyanakkor különbség van a között, hogy valaki Krisztushoz tartozik, és a Szent Szellem benne van, vagy hogy valaki telve van Szent Szellemmel.[4] A korai egyház hitt ebben, ez kiderül a Cselekedetek 8:12–17 szakaszból. Pál is hitt ebben, láthatjuk az efézusi híveknek feltett kérdésében: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” (Cselekedetek 19:2).

Isten az egész világért elküldte Krisztust, de mindenkinek személyesen kell befogadnia ahhoz, hogy üdvössége legyen. Isten az egész egyházba elküldte Szellemét, de mindenkinek személyesen kell befogadnia ahhoz, hogy telve legyenŐvele.

A. J. Gordon ezt a nézetet vallotta. Így ír: „Egyértelműen kitűnik a Szentírásból, hogy a Szent Szellem befogadása még mindig a hívő ember megtisztelő feladata, mégpedig hitének tudatos, határozott működtetésével – éppen úgy, ahogy Jézus Krisztust is befogadta.”[5]

D. L. Moody azt hirdette, hogy a Szent Szellem teljességét be kell fogadni, az nem „jár” automatikusan együtt az üdvösséggel. „A Szent Szellem bennünk lakozása egy dolog” – vallotta. „…viszont, amikor a Szent Szellem betölt a szolgálat végzéséhez, az egy másik.”[6] Moody kollégája, Dr. R. A. Torrey szintén azt a nézetet vallotta, hogy a Szent Szellem teljességét a megtérés után kell befogadni.[7] Kortársunk, Martyn Lloyd-Jones ezt írja: „Hihetünk az Úr Jézus Krisztusban úgy, hogy még nem kaptuk meg a Szent Szellem keresztségét.”[8] A Szent Szellem teljességét a hívő keresztyén embernek be kell fogadnia.

A SZENT SZELLEM EREJE A BIZONYSÁGTÉTELBEN

Ha tüzetesen megvizsgálunk minden egyes igeszakaszt, ahol a Szent Szellem teljessége említésre kerül, kiderül, hogy a bizonyságtételre és a szolgálat végzésére adatott (lásd: Cselekedetek 1:5,8; 2:4; 4:31,33). A Szent Szellem egyik munkája a keresztyén megszentelése (Róma 15:16; 1 Korinthus 6:11).Ez a Szellem egyik általános munkája.[9] A Szent Szellemmel való betöltekezés „nem a bűntől való megtisztulás céljára adatik, hanem a szolgálatra való felkészítésre”.[10]

Tanítványainak Jézus megígérte, hogy elküldi Szellemét. Ezen túl azt is elmondta nekik, hogy milyen célja lesz életükben. „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyságot énrólam. De ti is bizonyságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok” (János 15:26k). Mi volt a Szent Szellem feladata a tanítványok életében? Hogy erővel ruházza fel őket a Krisztusról szóló bizonyságtételhez.

A keresztyén életet soha nem szabad „normális” életté degradálni. Erővel kell lüktetnie. Az erőnek pedig a Szent Szellemből kell táplálkoznia. Napjaink gyülekezeteiben nagy szükség van a Szent Szellem életes, aktív jelenlétére. C. H. Spurgeon állítása nem csak saját korában állta meg a helyét: „Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, hogy egy gyülekezet Isten Szelleme nélkül inkább átok, mintsem áldás egy adott helyen.”[11]

Minden egyes igehirdetőnek a Szent Szellemre kell hagyatkoznia; Tőle kell függnie. Az igehirdetés több mint csupán egy

tehetséges, jól képzett, jó beszédkészségű ember közönség előtti szónoklata. A Cselekedetek 4:8-ban ezt olvassuk: „Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk…”, majd elkezdett beszélni. Napjaink igehirdetésében ilyen kapcsolatnak kell megjelennie az igehirdető és a Szent Szellem között. Ismét Spurgeont idézem: „Keresztyén munkás, ha nincs benned Isten Szelleme, jusson eszedbe, hogy valaki más útjában állsz; olyan gyümölcstelen fa vagy, akinek a helyén egy másik, talán gyümölcsöző fa nőhetne. Ez komoly munka; vagy a Szent Szellem, vagy semmi más.”12

A Szent Szellem isteni személy. Az Ő jelenléte következtében áramlik szellemi élet a keresztyén bensőjébe. A Szellem teljessége olyan szükséges kiváltság, melyet minden hívő ember megkaphat, noha nem jár automatikusan. Jelenléte az emberben napjainkban is megmagyarázhatatlan történéseket eredményez a világban. A Szent Szellem arra vágyik, hogy kapcsolata lehessen a keresztyénekkel.

Bárcsak minden gyülekezete ajtót nyitna Őelőtte!

Thomas H. Lindberg
a First Assembly of God of Memphis
(Cordova, Tennessee, USA)
amerikai pünkösdi gyülekezet
vezetőpásztora

Ha tüzetesen megvizsgálunk minden egyes igeszakaszt, ahol a Szent Szellem teljessége említésre kerül, kiderül, hogy a bizonyságtételre és a szolgálat végzésére adatott

JEGYZETEK:

1. A Szent Szellem értelmezésének rövid történetét lásd L. Thomas Holdcroft: The Holy Spirit (Gospel Publishing House; Springfield, Missouri, USA; 1962) 47k
2. Michael Green: I Believe in the Holy Spirit (Wm. B. Eerdmans Publishing Company; Grand Rapids, Michigan, USA; 1975) 74.o.
3. A szerző szándékosan nem a Cselekedetek könyve 2. fejezeténél kezdte. Igaz, hogy a tanítványok keresztyének voltak már a pünkösdi események előtt, de azzal lehetne itt ellen-érvelni, hogy a Cselekedetek 2.-ig azért nem fogadhatták be a Szent Szellemet, mert „mert még nem adatott a Lélek” (János 7:39). A Szent Szellem személyekben pünkösd előtt végzett munkájának kiváló tárgyalását lásd: Leon Wood: The Holy Spirit in the Old Testament (Zondervan Publishing House; Grand Rapids; Michigan, USA; 1976), különös tekintettel: 39-77.o.
4. A szerző véleménye szerint haszontalan a Szellem teljességét leíró kifejezéseken vitatkozni. A pünkösdi átélés már a Cselekedetek könyve első két fejezetében is sokféleképpen került megfogalmazásra: „az Atya ígérete” (Cselekedetek 1:4), „megkereszteltetni Szent Szellemmel” (Cselekedetek 1:5), „erőt kapni, amikor a Szent Szellem eljön” (Cselekedetek 1:8), „betöltekezni Szent Szellemmel” (Cselekedetek 2:4) és „a Szent Szellem kitöltetése” (Cselekedetek 2:17). A szerző a „Szent Szellemmel teljesnek lenni” kifejezést választotta. Dr. Thomas Small kiváló megjegyzést fűzött a szlogen-harc jelenségéhez: „Akárhogy is hívod – fogadd be!” Reflected Glory: The Spirit in Christian and Christians (Wm. B. Eerdmans Publishing Company; Grand Rapids, Michigan, USA; 1975) 137kk
5. A. J. Gordon: The Ministry of the Spirit (Bethany Fellowship; Minneapolis, Minnesota, USA; 1964, utánnyomás 1894-ből) 68.o.
6. D. L. Moody: Secret Power (Regal Books; Ventura, Kalifornia, USA; 1987, utánnyomás 1881-ből) 47.o.
7. R. A. Torrey:The Baptism With the Holy Spirit (Bethany Fellowship; Minneapolis, Minnesota, USA; 1972, utánnyomás 1881-ből) 13-17.o.
8. Martyn Lloyd-Jones: Joy Unspeakable (Harold Shaw Publishers; Wheaton; 1984) 21.o.
9. Lloyd-Jones megkülönbözteti a Szent Szellem rendszeres és kivételes munkáját. Rendszeres munkája a megszentelés; kivételes munkája a szolgálathoz szükséges erővel való felruházás. Például ezt írja: „Szeretném bemutatni most nektek, hogy az Efézus 5:18-ban a megszentelésről van szó. Ez többé-kevésbé az Ő rendszeres munkája. … Ugyanakkor előfordulhat, hogy valaki telve van Szent Szellemmel az Efézus 5:18-ban leírt módon, de nincs a Szent Szellembe bemerítve.„ Joy Unspeakable; 67.o.
10. Torrey: Baptism; 18.o
11. C. H. Spurgeon; idézi: Moody: Secret; 70.o.
12. Ugyanott, 70.o. A szerző nem ért egyet a barthi teológiával, de kétség kívül számos Barth nyomdokait követő teológus azt állítja, hogy nem annyira a Biblia az Isten Szava, hanem azzá válik, amikor a Szent Szellem az igehirdetésben felhasználja.

Az ébredés kezdete az imádság

A Tárház magazin szerkesztői nemrégiben az ébredésről beszélgettek Tommy Barnetttel és Jim Cymbalával. Barnett a First Assembly of God (Phoenix, Arizona, USA) gyülekezet vezetőpásztora. Cymbala a Brooklyn Tabernacle (Brooklyn, New York, USA) gyülekezet pásztora.

HOGYAN DEFINIÁLNÁTOK AZ ÉBREDÉST?

BARNETT: Isten sokféleképpen munkálkodhat, de igazából akkor beszélhetünk ébredésről, amikor az emberek tömegesen térnek meg. Lehetnek az ébredésnek egyéb megnyilvánulásai, de végső soron minden ugyanahhoz az egy dologhoz vezet bennünket: az elveszettek Jézus Krisztushoz téréséhez. Az ébredés valójában nem csak megnyilvánulásokból áll. A végső eredmény – a gyümölcs, bizonyíték – az Isten dicsőségére megtérő lelkek. Ebből származik az igazi öröm.

Minden másnak – akár nevetés, vagy az Isten ereje hatására történő elesés - az emberek megmentésének kontextusában kell történnie. Minden egyes összejövetelt felül kell vizsgálni. Ami megakadályozza az emberek megtérését, nem Istentől való. Amikor eljön az ébredés, Isten cselekszik, kiárad az öröm, és nagyszerű dolgok történnek. Ugyanakkor mindennek végül a lelkek megnyeréséhez kell irányulnia.

CYMBALA: Charles Finney, a nagy ébredési evangélista mondta: „Az ébredés az Istennek való, megújult engedelmesség kezdete." Ez az eredmény. Az ébredés a Szent Szellem olyan kiáradása, amikor az emberek megalázzák magukat, ismét szembesülnek hiányosságaikkal, hittel Istenhez kiáltanak, Isten pedig visszavezeti őket a helyi gyülekezet és az egyéni élet újszövetségi mintájához. Az ébredés szó angol megfelelőjének pontos jelentése: megújítani és visszavezetni az Istenben elrejtett élet eredeti mintájához, céljához.

Az ébredés valójában a korai egyház bemutatása: „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban" (Cselekedetek 2:42). Ott van igazi ébredés, ahol tömegek térnek meg, nem pedig egy másik gyülekezetből jönnek az emberek, mert itt jobban tetszik a program; az új megtérők bemerítkeznek; a gyülekezetben szeretet van, és a tagok összegyűlnek, hogy imádkozzanak, segítségül hívják az Úr nevét, megosszák egymással szeretetüket; részletes igemagyarázat hallható Isten Igéjének teljességéből; folyamatosan szentségért kiáltanak mind Krisztus egész teste, mind a helyi gyülekezet nevében; más szóval, ahol visszatérnek a Cselekedetek könyvéhez.

A valódi ébredés egy másik jellemzője, hogy az emberek időt akarnak együtt tölteni szellemi családjukkal, és magával Istennel. Ilyen lesz a menny is.

A STATISZTIKUSOK SZERINT NAPONTA TÖBB MINT 170 MILLIÓ EMBER IMÁDKOZIK SZELLEMI ÉBREDÉSÉRT, ÉS EBBŐL 20 MILLIÓ ÚGY ÉRZI, HOGY ISTEN KONKRÉTAN AZÉRT HÍVTA EL IMAHARCOSNAK, HOGY AZ ÉBREDÉSÉRT KÖZBENJÁRJON. LEHETSÉGES, HOGY EZ AZ IMAMOZGALOM AZ ÉBREDÉS ELŐJELE?

BARNETT: Én hiszek benne. Peter Wagner azt mondta, hogy az A.D. 2000 mozgalomban mintegy 37 millió dollárt költenek az imádkozás szervezett, egész világra kiterjedő mozgósítására. A pénz háromnegyede a fejlődő világ országaiból származik. Vannak olyan országok, ahol tizenévesek akár féléves imasétákra is elmennek, és az egész országot bejárva imádkoznak. D. L. Moody mondta: „Az ébredés mindig az imánk mennyiségére adott válasz". Ha ez igaz, akkor az ébredés egyszerű.

CYMBALA: A korai egyház nem egy tanítói szemináriumon, vagy koncert közben jött létre, hanem egy imaösszejövetelen. Nagy örömük származott az imaórából. Amikor ébredés tört ki, mindig olyan emberek között történt, akik azt mondták, hogy „nézzük, milyen új dolgot cselekedhet Isten".

HALLOTTAM MÁR TŐLED, HOGY NÁLATOK AZ IMAALKALOM A LEGFONTOSABB ÖSSZEJÖVETEL.

CYMBALA: 23 éve vagyok Brooklynban. A gyülekezet látogatottsága 15-18 főről teltházra nőtt. Amikor visszatekintek, látom, mit cselekedett Isten, és mindez az imaszolgálatra épül. Isten meghallgat, amikor hozzá kiáltunk.

A kedd esti imaalkalom a gyülekezetünk legfontosabb összejövetele. Néhány pásztor erre azt mondja: „Az imaalkalom? Én még a gyülekezet tizedét sem tudom összeszedni az imaalkalmakra. Unalmas nekik. Nem értik, miért jelent örömöt."

Hová vezet az az út, ha az összejöveteleinket egyórásra le kell rövidítenünk, mert az emberek máskülönben nem jönnek el, vagy ha kiiktatunk néhány hétvégi vagy hétközi alkalmat (és „otthoni családi időtöltés" címen, jó marketinges érzékkel kipolírozzuk az emberek testiességét)?

Az imaalkalmak adják azt az életet és az erőt, amivel Isten parancsolatait megvalósítjuk. Isten Szent Szellemet ad azoknak, akik kérik. Szent Szellemmel teljesnek lenni nem egy egyszeri pünkösdi átélés csupán, hanem a hívő keresztyének életében folyamatos valóság kellene, hogy legyen. Isten népe így új erőt, örömöt, szabadságot és az elveszettek felé való szenvedélyes szeretetet kap. Ezeket cselekszi Isten az imaestéinken.

KÉRLEK, MUTASD BE AZ IMASZOLGÁLATOTOKAT.

CYMBALA: A belvárosban van az imaházunk, a kábítószerezés és a nyomasztó gettók vesznek körül. Amikor a gyülekezet elérte a 100 fős létszámot, nagyon megbetegedtem, és nem volt sem pénzem, sem biztosításom. Azt mondtam Istennek: „Nem tudom, mit tegyek. Valaki azt mondja: 'busz'. Más valaki azt mondja: 'sejtcsoportok és házicsoportok'. Van aki a vasárnapi igetanításban hisz.

Uram, ha Te nem teszel valamit, nem lesz gyülekezetünk. Nem akarok a régi pünkösdi módon mindig csak arra emlékezni, hogy mit tettél a múltban, vagy mit fogsz tenni majd egy nappal Jézus Krisztus visszajövetele előtt, miközben az élet eltelik, és semmi sem változik. Uram, mit tegyek a mi helyzetünkben? Nincs pénzem. Olyan nehéz itt a belvárosban."

Az Úr azt helyezte a szívemre, hogy ha a feleségem és az én vezetésemmel a gyülekezet Istenhez kiált, akkor Ő maga fog gondoskodni az igehirdetéseimről, a gyülekezet életéhez szükséges anyagiakról, és Ő küldi majd az embereket, hogy soha ne legyen túl nagy épületünk.

Elkezdtem ezt hangsúlyozni a gyülekezetben. Beindítottuk a kedd esti imaalkalmakat – de nem úgy, hogy valaki negyven percen át beszél, majd öt percet imádkozunk. Megláttuk, hogyan kezdi Isten valóra váltani az ígéreteket. Új épületbe költöztünk, vasárnap három összejövetelünk van – 11:00-kor, 15:30-kor és 19:30-kor; alkalmaink hosszan tartanak, mert nagy hangsúlyt fektetünk az imádkozásra. Az épület minden zeg-zugát kihasználjuk az emberek fogadásában.

Vannak pillanatok, amikor Isten hangos dicséretre és imádatra buzdít, máskor bűnbánatra és megalázkodásra. Azután jön a másokért való közbenjárás, és az Isten Szellemével való betöltekezés ideje is. Minden vasárnap meghívjuk az embereket az imaestére. Mi pásztorok, minden más alkalomnál jobban várjuk ezeket.

A kedd esti imádkozásból nőtt fel az imaéjszakás csapat, akik minden nap a nap 24 órájában imádkoznak. 100-200 ember tartozik ide. Az imaház felházában imádkoznak a kérésekért. Forgórendszerben minden vasárnap 40-50 fő a gyülekezeti összejövetelen való részvétel helyett értem imádkozik, miközben az Igét hirdetem. Ők egy külön teremben vannak, ahol az egész összejövetelért közbenjárnak Istennél. A három vasárnapi alkalmon más-más imacsoport végzi a közbenjárást. Az összejövetelek 2–21 óráig tartanak. Megesik, hogy még este 10-kor is halom, hogy Istenhez kiáltanak.

Amikor hallja Isten, hogy az emberek Őhozzá kiáltanak, nem ezt mondja: „Nem, úgysem segítek nektek." Hatalmas dolgokat cselekszik Isten.

BARNETT: Az ébredésről és imádkozásról szóló üzenet után egy vasárnap imára hívtam a gyülekezetet. Arra kértem mindazokat, akik otthon imaalkalmakat indítanának, hogy álljanak fel. Több mint ezren álltak fel. Ekkor azt kértem, hogy azok álljanak fel, akik megígérik, hogy minden nap egy órát fognak imádkozni. Százak álltak fel. Ezután kihirdettem, hogy hétfő reggelente 6 órától egy új imaórát tartunk. Mintegy ezer ember jött el. (Volt olyan is, hogy kettőezren jöttek.)

Ahogy elkezdtünk imádkozni, a történések is beindultak a gyülekezetben. Sokan megtértek. Az imaházban a nap 24

órájában tartózkodik egy pásztor, hogy bárki bármikor bárkit behozhasson, ha meg akar térni. Egy másik valaki szintén éjjel-nappal rendelkezésre áll, hogy bemerítse az új megtérőket. Az emberek eljöttek és megtértek.

Ez az ébredés azóta sem állt le. A gyülekezet tagjai elkezdtek böjtölni, imádkozni, szorgalmasan, hűségesen és szisztematikusan keresni Istent. Így az utcán tett bizonyság az embereket Jézus Krisztushoz vezetik.

El kell érnünk az elveszetteket, de ha nem akarjuk, hogy ez csak hiábavaló próbálkozás maradjon, imával kell megöntöznünk az egészet. Azt tanítom, hogy minden szolgálattal eltöltött egy órát két óra imádkozással kell támogatnunk.

Néha ez harcot jelent: vagy imádkozó gyülekezet vagyunk, vagy munkálkodó gyülekezet, de mindkettőre szükségünk van. Ugyanezt a harcot látom a tanítványság- kontra lélekmentő-gyülekezet között. Mindkettőre szükség van, mert kéz a kézben működik a kettő. Az ébredés mindig az imádságra adott válaszként érkezik.

AZ IMAMOZGALOM MELLETT LÁTTOK-E EGYÉB JELEKET IS ARRA NÉZVE, HOGY AMERIKÁBA VAGY AKÁR AZ EGÉSZ VILÁGRA ÉBREDÉS JÖN?

BARNETT: Olyan egységet érzékelek Krisztus testében, mint még soha. Mindenütt ezt látjuk. Sok felekezet közeledik egymáshoz, nem azért, hogy feláldozzák hitvallásukat, csak egyszerűen, hogy együtt legyenek.

Jack Hayford összejött más pásztorokkal, és elkezdtek ébredésért imádkozni Los Angelesben. Tárt karokkal fogadtak, amikor odamentem. A körzeti vezetőm azt mondta: „Tudom, hogy Assemblies of God gyülekezetet plántálsz, ugyanakkor azt is szeretnénk, hogy felekezetközi legyen, amely mindenkit elér”.

Peter Wagner jegyezte meg: „Ma nagyobb az egység Krisztus testében, mint az elmúlt száz évben bármikor”. Az egység – amikor pásztorok és gyülekezetek együtt vannak – az ébredés egyik jele.

Wagner azt is elmondta, hogy 1890-ben összegyűlt egy csoport (mint ahogy ma is), és azt vallották, hogy a következő tíz évben az egész világot be fogják tölteni az evangéliummal. De kudarcot vallottak. Később a kudarc következő okait tárták fel: (1) nem volt egység Krisztus testében, és (2) az emberek imára való mozgósítása nem sikerült.

Napjainkban sokan bűnbánatot tartanak a más személyek és más népcsoportok ellen elkövetett bűneik miatt. A lehető legjobb időkben élünk. Úgy gondolom, hogy Amerika szerte már kisebb tűzfészkekben elkezdődött az ébredés, és az egész világon végig fog seperni. Arra várunk, hogy Isten ráfújjon ezekre a kis tűzfészkekre, hogy egyetlen nagy lángra lobbantsa az egészet.

VANNAK-E TÉVES NÉZETEK AZ ÉBREDÉSSEL KAPCSOLATBAN?

CYMBALA: Az ébredés nem a tanításon keresztül jön. Egy hullát nem lehet megtanítani lélegezni. Ha ezt tesszük, csak szavakat és tanítói alapelveket boncolgatunk, de nem adunk át erőt, energiát. Az életet nem lehet tanítani. Az életet Isten adja. Túl sok tanítónk van, és túl kevés imaösszejövetelünk. Szeretem a tanítást, de számunkra a tanítás már kultusszá vált, amikor is mindenre a tanításban keressük a választ. Arra van szükségünk, hogy a Szent Szellem kiáradjon a helyi gyülekezetben. A Szent Szellem az egész világon ki fog áradni, mert Isten mindannyiunknak adni akar valamit - mégpedig sokat.

VAJON ABBAN A KORSZAKBAN ÉLÜNK, AMELYRE JÉZUS A MÁTÉ 13:39-BEN UTAL: „AZ ARATÁS A VILÁG VÉGE”?

BARNETT: Hitem szerint igen. A Biblia azt állítja, hogy ahol a bűn megsokasodik, Isten kegyelme még inkább megsokasodik. Bajban van az országunk. Ébredésre van szükségünk. Egyetlen utolsó reménység maradt: az Úr Jézus Krisztus gyülekezete.

Imádkozhatunk, míg el nem lilul a fejünk, egységben lehetünk, böjtölhetünk, de emlékezzünk csak a sereptai özvegyasszonyra. A csoda leállt, amikor az edények tele lettek. Az ébredés kulcsa az üres edényekben rejlik.

Ezért tapasztalunk Los Angelesben ébredést. Reményvesztett elveszett lelkek ezreit hozzuk be. Minden vasárnap este körülbelül húsz busszal hozzuk az embereket az utcákról, az elfekvőkből és az idősek otthonaiból. Üres edényekkel töltjük meg a gyülekezetünket. Ha nem lennének itt, nem térnének meg.

Leáll az ébredés, amikor már nem hozunk be több elveszett embert. Az imádság egyedül nem végzi el a munkát. Az ima cselekedetek nélkül halott. Az ima indít bennünket az üres edények kere-

sésére. Meg kell töltenünk az utcán lévő üres edényeket – ez a világ legnagyobb aratásra váró táblája –, így Jézus Krisztushoz jönnek az emberek.

HOGYAN SEGÍTHETI ELŐ EGY PÁSZTOR A GYÜLEKEZETÉBEN, VÁROSÁBAN AZ ÉBREDÉS KIBONTAKOZÁSÁT?

CYMBALA: Meg kell változnia az összejövetelek felépítésének, hogy az alkalmak végén maradjon idő az emberekért való imádkozásra, ami valójában egy-egy mini imaóra. Pál ezt mondta Timóteusnak: „arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat…" (1 Timóteus 2:1). „Mindenekelőtt" - nem pedig másod- vagy harmadsorban. Pál később így folytatja: „azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt bűntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül" (8. vers).

Időt kell szánnunk rá, hogy Isten meglátogathasson bennünket. Amikor pedig eljön, életet ad. A Krisztus által felajánlott élet a kegyelem királyi trónusánál található. Az igehirdetés lett az összejövetelünk középpontja, nem pedig a kegyelem trónusa. A prédikáció vagy a kórus éneke csupán egy-egy iránymutató jelzőtábla. Az újszövetségi gyülekezet Ószövetségben nem tapasztalt dicsősége az imaösszejövetel volt.

Igehirdetés közben az a célom, hogy az emberek újból megérezzék, mennyire szükségük van Istenre. Ő nem adja fel gondviselői pozícióját: népe szükségleteit egyedül Ő tudja betölteni. Az üdvösség az Úré - a folyamat elejétől a végéig. A legtöbb alkalmon az igehirdetés végével az alkalomnak is vége. Az emberek több információ birtokában mennek haza, anélkül, hogy bármit is tettek volna. Nem hívták segítségül Istent.

Mi tette különlegessé a wales-i, az Azusa utcai és a Nagy ébredéseket? Egyszerű igehirdetésben, hatalmas kenet alatt új igazságok tárultak fel, az emberek pedig Istenhez kiáltottak. Senki nem tanította meg őket, hogyan csinálják. Azért történt, mert Isten cselekedett.

BARNETT: A lehető legtöbb, amit egy pásztor tehet az, hogy az embereket a szolgálatba belevezeti. Minden, amire városuk eléréséhez szükségük van, ott található a padsorokban - akármilyen kicsi is egy gyülekezet.

Szoktam levelet kapni emberektől, akik azt írják, hogy szeretnének valamit tenni Istenért, de a pásztoruk nem akarja. Attól félnek a pásztorok, hogy valami nagyszerű dolgot tesznek majd gyülekezetük tagjai, és kilépve majd egy új gyülekezetet indítanak. Ha így próbálod visszatartani az embereket, később nehezen mozdulnak majd. Inkább mondd ezt nekik: „Menj, keress egy szükséget, valami problémát, és oldd meg!" „Menj, és kezdj egy tolókocsis szolgálatot" - mondtam egyszer, és egy hölgy komolyan vett. Ma minden héten tíz tolókocsis embert hoz a gyülekezetbe. Egy másik AIDS-esek felé kezdett szolgálni. A harmadik egy motorbiciklis gyülekezetet plántált.

Tanítsd a gyülekezetet, majd vezesd be a szolgálatba. Keressenek szükségeket. Találják meg, mire hívja őket Isten, majd elmenvén érjék el az embereket, és hozzák be őket a gyülekezetbe. Hirdessék az Igét, és próbálják megtérésre vezetni őket. Ha valaki egy cetlin ezt az üzenetet küldi neked: „16 főt hoztam, akiknek nagy szüksége van Jézusra; kérlek, vezesd őket megtérésre" - akkor már ébredésről beszélhetünk! Az igehirdető és a nép is ébredésben van.

Egy ember azt a látást kapta, hogy a franciákat kell elérnie. Az egyik testvére egy nagy cég vezetője volt Franciaországban. Múlthéten több mint 700 nem hívő francia embert hozott el, akik nem beszéltek angolul. Tolmáccsal beszéltem. Legalább 900-an befogadták Krisztust; közülük 700 francia volt… Látása volt ennek az embernek, és azt mondta: „Ennyit tudok tenni". Minden évben elhozza őket egy nagy rendezvényre, majd behozza őket a gyülekezetbe. Vezesd bele a szolgálatba az embereket. Adj nekik látást. Fantasztikus ötleteik lesznek az elveszettek megmentésére.

Régebben azok ellen prédikáltam, akik mindig csak azt mondták, hogy jön az ébredés, de soha semmi nem történt. De most azt mondom: Itt van! Elkezdődött. Rajtunk áll, hogy mekkorára fog felnőni, hiszen az ébredés a mi imáinkra és istenkeresésünkre adott isteni válasz. Ez az a nap.

CYMBALA: „Küldj Istenem ébredést, és hadd kezdődjön bennünk, vezetőkben és pásztorokban!„